

จากความทรงจำ
อุบาสิกาตวิล (บุญทรง) วัตรางกูล
เล่ม ๑๔ หลงรูป (๒)

- กามอันเป็นทิพย์
- ชีวิตโสเภณี
- มนุษย์เหม็น ๆ
- เพื่อนคนสวย

คำนำ

รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ทั้ง 5 อย่างที่เราเรียกว่ากามคุณ 5 นี้ มีทั้งส่วนดีและไม่ดี ส่วนดีเราก็เรียกกันว่า เป็นคุณ คุณหรือ คุณน แปลว่า ทวีขึ้น เพราะเป็นส่วนที่ชอบใจ

กามคุณ แปลว่า ความรู้สึกทวีขึ้นในกามก็ได้ คือความไม่รู้จักพอในสิ่งที่เรียกว่ากามนั่นเอง เมื่อได้เท่านี้ จะเอาเท่าไหน ได้สิ่งใดจำนวนมากจนเบื่อแล้วก็เปลี่ยนเป็นอยากได้สิ่งอื่นใหม่ ๆ เรื่อยไป ไม่เคยรู้จักอิ่มจักพอ เรียกว่า คุณ อยู่ไม่รู้จบสิ้น

จริงอยู่ เรื่องรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ที่อยู่ในร่างของเพศตรงข้าม เราถือกันว่าเป็นยอดของอารมณ์ กามคุณ เพราะทำความหลงใหลมัวเมา ให้เกิดขึ้นได้โดยง่ายกว่าวัตถุกามชนิดอื่น ๆ แต่รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส อย่างอื่น ๆ ถ้าปราศจากการระมัดระวังควบคุมแล้ว ก็ทำโทษให้ภายหลังไม่น้อย บางที่เป็นโทษข้ามภพ ข้ามชาติ เอาเสียเลย

ในเล่มนี้ได้พูดถึงกามที่เป็นทิพย์ คือกามในเทวภูมิ มีความสมบูรณ์พร้อมกว่า ส่วนใดที่ไม่ดี ไม่น่าดู ไม่น่ารักใคร่ สิ่งนั้นไม่เกิดขึ้น ตัวอย่างเช่น

เรื่องรูป ไม่ว่าจะเป็นรูปร่างกาย หรือที่เป็นทิพย์สมบัติล้วนแต่สวยงามน่าพอใจ ร่างกายเทพบุตรนางฟ้า ดงงามสมส่วนอยู่ในวัยหนุ่มสาวตลอดกาล ไม่มีความแก่ชรา ไม่มีความเจ็บไข้ได้ป่วยมากล้ากราย มีที่อยู่อาศัย บริบูรณ์เพียงพร้อมด้วยสุขารมณ์ทั้งปวง

เรื่องเสียง เป็นเสียงที่เกิดขึ้นเอง เช่นเสียงจากการเคลื่อนไหวของสิ่งของต่าง ๆ ก็กลายเป็นเสียงดนตรีที่น่าฟัง ต้นไม้จะพริ้วไหว เครื่องประดับวิมารหรือแม้เครื่องประดับกายมีเสียงไพเราะเกิดขึ้น มีรัศมีสีแสงออกจากตนเอง

รวมทั้ง เรื่องกลิ่น ก็ระเหยหอมออกมาจากที่ทั้งปวงให้ชื่นอกชื่นใจ

เรื่องรส ก็ไม่ต้องลงมือแสวงหามาปรุง มีอาหารอันเป็นทิพย์ปรารถนาให้มีรสโอชาเพียงใด ก็เพียงแต่นึก ก็สำเร็จตามปรารถนาทุกประการ

จะกระทบสัมผัสสิ่งใด ก็ล้วนอ่อนนุ่มละมุนละไม เป็นที่อิฏฐารมณ์

กามคุณในสวรรค์ จึงสมตามความหมายของคำว่า คุณ ในคำแปลอีกนัยหนึ่ง คือ แปลว่า คุณค่า แปลว่า ประโยชน์ เพราะกามในสวรรค์นั้น ให้คุณให้ประโยชน์สมใจอยากของผู้เป็นเจ้าของ

แต่เมื่อใคร่ครวญดูแล้ว เป็นเรื่องที่อยู่ห่างจากชีวิตประจำวันของเราเกินไป ทั้งบางอย่างแม้จะจริงแค่ไหนก็ดูเหลือเชื่อ เพราะผู้คนธรรมดาสัมผัสไม่ได้

ข้าพเจ้าจึงได้เขียนเรื่องของกามในหมู่มนุษย์ที่เรามองเห็นกันอยู่ทุกวันรวมไว้ด้วยอีกหลายเรื่อง และเนื่องจากกามในหมู่มนุษย์มีความแปรปรวน มีส่วนที่เป็นโทษปะปนอยู่อย่างเห็นได้ง่าย จึงจะขอเขียนเล่าไว้พร้อม ๆ กันไป ไม่แยกออกมาเป็นอีกเล่มหนึ่งต่างหาก

อีกทั้งที่เขียนเรื่องกามคุณหนักไปในหัวข้อเรื่องเพศ เพราะในร่างกายของมนุษย์มีกามคุณทั้ง ๕ อยู่เพียงพร้อมบริบูรณ์

กามอันเป็นทิพย์

ด้วยเหตุที่ รูป (สี) เสียง กลิ่นรส สัมผัสทางกาย เป็นของทำให้ผู้คนหลงใหลง่ายในโลกมนุษย์ เราจึงพบว่า ผู้มีอาชีพในการผลิตสินค้า เมื่อต้องการให้ตนร่ำรวยมากและรวดเร็ว จึงใช้สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องล่อให้คนซื้อเกิดความพอใจแล้วซื้อหา ผู้ผลิตก็พยายามพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงล่อหลอกด้วยของชิ้นใหม่ ผู้คนก็หลงใหลซื้อหาต่อไปเรื่อยๆ

การบริโภคใช้สอยเฉพาะแค่ความจำเป็นของชีวิต ไม่สิ้นเปลืองอะไรมาก มีเสื้อผ้าประมาณ ๓-๔ ชุด มีบ้านพักอาศัยพอคุ้มแดดคุ้มฝน มีอาหาร มียารักษาโรค ถ้าผู้คนที่ต้องการเท่าที่ "จำเป็น" เขาก็จะมีเวลาเหลือเป็นอิสระแถมกัน ใช้สร้างสมบารมีติดตัว แต่ที่ต้องยากลำบาก เหน็ดเหนื่อยไม่รู้จบกันอยู่ทุกวันนี้ เพราะแสวงหาส่วนที่ไม่จำเป็นแสวงหาสิ่งฟุ่มเฟือยอย่างไม่รู้จักพอ จึงตกอยู่ในความเป็นทาส เป็นทาสสินค้า ผู้ซื้อเป็นทาสผู้ผลิต ผู้ผลิตสินค้าอย่างหนึ่งก็ไปเป็นทาสของสินค้าของคนอื่น ๆ โยงใยกันไปไม่สิ้นสุด

ข้าพเจ้าจะขอยกตัวอย่างที่เห็นกันง่าย ๆ ซึ่งพวกเราพบกันอยู่เป็นประจำ เช่น เรื่องการรับประทานอาหาร ถ้าคิดตามความจำเป็นบริโภคเพื่อสุขภาพ เราทำกินเองที่บ้าน สิ้นเปลืองไม่เท่าไร แต่เมื่อนึกถึงว่าจะกินให้อร่อย เพราะติดในรส ก็ต้องนึกถึงอาหารตามภัตตาคาร

เอาแค่ติดในรส จะใช้วิธีไปซื้อจากภัตตาคารมารับประทานกันที่บ้านก็ได้ แต่เมื่อนึกจะติดเรื่องอื่นต่อ ก็จำเป็นต้องเดินทางไปที่ภัตตาคารด้วยตนเอง

ก่อนไปก็ต้องติดในรูป จะต้องแต่งกายให้สวยงาม เพราะเป็นสถานที่โอโถง มีผู้คนมาก การแต่งกายให้สวยงามนับเป็นการติดรูปอันดับแรก

อันดับที่สอง ยานพาหนะที่ใช้ในการเดินทาง ถ้าจะไปให้ถึงจริง ๆ ไปด้วยรถประจำทางอย่างใดอย่างหนึ่งก็ถึง แต่เมื่อคำนึงถึงความโก้ ต้องการโอ้อวด ก็ต้องมีรถส่วนตัวใช้ รถส่วนตัวก็ต้องมีการแข่งขัน เรื่องยี่ห้อ เรื่องรุ่น และความสวยงามอื่น ๆ

ไปถึงร้านอาหาร ในกระเป๋าคงต้องมีเงินจำนวนมากพอสมควร ร้านใหญ่ก็ต้องใช้เงินมากขึ้นตามส่วน เพราะที่แห่งนั้นพร้อมด้วยกามคุณหลายประการ คือ

เริ่มด้วยเจ้าหน้าที่ต้อนรับ คอยโฉบค้ำับเชิญชวน ลูกค้ำเห็นแล้วก็พอใจในกิริยาอ่อนโยนนั้น ลืมคิดไปว่านั่นเป็นมารยาททางการค้า ถ้าเราไม่มีเงินจ่ายค่าอาหารเพียงพอ คนโฉบค้ำับนั้นเองจะเป็นคนจับเราส่งตำรวจหรือเป็นคนทำร้ายขู่เชิญ เขาค้ำับเราเพราะได้รับค้ำ้างจากร้าน ค้ำ้างตัวคือเงินเดือนของเขา ทางร้านก็บวกอยู่ในค้ำ้างอาหารที่เรารับประทาน

เข้าไปในร้านซึ่งตกแต่งประดับประดาให้สวยงามน่าดูน่าชมมีอาหารอร่อยปากกินแล้วยังไม่พอ ยังมีเสียงเพลงระเร็นหู มีคนเลี๊ฟสวย ๆ หน้าตาดี ๆ ในร้านก็อบอวลไปด้วยกลิ่นหอม มีเครื่องปรับอากาศเย็นสบาย มีที่นั่งอ่อนนุ่ม บางแห่งมีการแสดงบนเวทีที่ชวนให้เพลิดเพลินสนุกสนานอีก

ดูเอาเถอะ เพียงเข้าไปในสถานที่แห่งเดียว ได้กามคุณครบทุกอย่างทั้ง รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส หลายแห่ง ยังมีเรื่องเพศเข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น มีที่เต้นรำ มีคู่อันให้เลี๊ยก ออกจากที่นั่นยังชวนคู่อันไปเช่าโรงแรมเสพกามรสทางเพศกันต่ออีกก็ได้

นี่เพียงเริ่มต้นแค่ต้องการรับประทานอาหาร ลงท้ายกลายเป็นทาสสินค้าไปได้หลายเรื่อง กระทั่งต้องซื้อสินค้าทางเพศไปในตัว ถ้าเป็นเช่นนี้ คนไม่มีปัญญารู้เท่าทันตามความจริง ก็ย่อมต้องเหน็ดเหนื่อยเป็นทาสต่อไปไม่รู้จบ

ขึ้นชื่อว่ากาม แม้กามที่เป็นทิพย์ก็พาทุกข์มาให้เจ้าของเช่นเดียวกัน เพียงแต่เป็นทุกข์ที่ไม่รุนแรงร้ายกาจเท่าในภพมนุษย์หรือในสัตว์เดรัจฉาน ซึ่งมีสติปัญญาน้อยกว่า การยื้อแย่งกาม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอาหารการกิน เรื่องที่อยู่ เรื่องคู่ครอง สัตว์จึงมักแย่งกันจนถึงชีวิต

สำหรับกามที่เป็นทิพย์ ที่เรารู้กันว่าเป็นถิ่นที่มีความสมบูรณ์ในกามพร้อมที่สุด นั่นคือ สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ซึ่งมีพระอินทร์เป็นผู้ปกครองใหญ่ ตามตำรับตำรา กล่าวถึงความสุขในสวรรค์ชั้นนี้ไว้มาก แต่ในที่นี่ข้าพเจ้าจะเล่าจากผู้ที่ไปเห็นความสุขในภพนี้ ด้วยอำนาจทางสมาธิจิต และข้าพเจ้าก็เชื่อคำพูดของผู้เล่า เพราะได้เคยเห็นมาแล้วเป็นบางเรื่อง เพียงแต่พลังสมาธิจิตของข้าพเจ้า มีอำนาจไม่เท่าของผู้เล่า การพบเห็นของข้าพเจ้าจึงเล่าไม่ละเอียดถี่ถ้วนเท่าที่ควร

ต่อไปนี้ข้าพเจ้าจะใช้คำแทนตัวว่า "ผู้ถาม" และแทนตัวอีกฝ่ายว่า "ผู้เล่า"

เมื่อข้าพเจ้าถามว่า ในบรรดาสวรรค์ทั้ง ๖ ชั้นที่ผู้เล่าไปเที่ยวดูมาแล้วทุกแห่งนั้น เห็นว่าสวรรค์ชั้นไหนที่มีความพร้อมด้วยกามคุณ ๕ มากที่สุด น่ายุติที่สุดสำหรับคนที่ชอบเรื่องนี้

ผู้เล่า "ก็ชั้นสองซีคุณ...ชั้นนี้นะเพียบเลย จะเล่าให้ฟัง อยากูร์เรื่องอะไรบ้างละ"

ผู้ถาม "เอาเรื่องสวน กับ เรื่องวิมานเป็นเรื่องแรกก็ได้"

ผู้เล่า "ฉันเห็นมามากเลยนะ ในโลกมนุษย์เนี่ย ไม่ว่าจะสวนสวย ๆ ในเมืองไทยหรือสวนเมืองนอก ตอนที่ไปถ่ายหนังใจ ไม่มีสวนที่ไหนสวยเทียบเท่ากับสวนในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์เลย พุดถึงดอกไม้ก่อนมันขึ้นอยู่เป็นระเบียบงามจริง ๆ ชนิดของดอกไม้ก็เหมือนเมืองเรานี่ แหละมีดอกบัว ดอกกุหลาบ ดอกมะลิ ที่รู้จักกัน แต่ดอกมันงามแล้วก็โต ๆ ทั้งนั้น สวยทุกดอก ไม่มีซี่เหร่เลยแม้แต่ดอกเดียว สีสันของดอกมันเป็นชีวิตนะ เห็นแล้วชุ่มชื่นใจ กลีบแต่ละกลีบอ่อนละมุน ข้อสำคัญกลิ่น กลิ่นหอมบอกไม่ถูก หอมอย่างผู้ดี ๆ นะ" คนเล่าเปรียบเทียบกับโน่น เพราะไม่มีภาษาจะพูด

ผู้ถาม "กลิ่นผู้ดีมันเป็นอย่างนี้ ต่างกับกลิ่นซี่ซัยยังง" คนถามก็ถามพาออกนอกเรื่องไปพอกัน

ผู้เล่า "อ้าว ก็อย่างกลิ่นน้ำหอมที่ผู้ดีเขาใช้นะ น้ำหอมราคาแพง ๆ กลิ่นโชยมาอ่อน ๆ ชื่นใจ ถ้าเป็นน้ำหอมของคนจน ๆ ไซ้ ราคามันก็ถูก กลิ่นมันก็หอมฟุ้งพรวดพราดแทบทนไม่ได้

ผู้ถาม "อ้อ เขาเรียกว่า มันฉุน"

ผู้เล่า "เออ นั่นแหละ ๆ แล้วกลิ่นหอมที่โน่นนะ ดมนานแค่ไหนก็ชื่นใจอยู่ตลอด ไม่ต้องดมก็หอมเองได้นึกอยากได้กลิ่นดอกไม้ชนิดไหน ก็ได้เฉพาะกลิ่นนั้น ๆ "

ผู้ถาม "ที่เล่านี้ดอกไม้สวนไหนกันเนี่ย"

ผู้เล่า "สวนไหนมันก็เหมือนกันทั้งนั้นแหละ สวนใครสวนมันวิมานใครวิมานมัน แต่ก็มีสวนสาธารณะใหญ่ ๆ อยู่ ๔ แห่งนะ ทิศละแห่ง ที่นั่นใคร ๆ ก็ไปเที่ยวได้ เป็นสวนสวยพิเศษยอดเยี่ยม พุดให้คุณฟังอยู่นี้ ยังกภาพติดตาอยู่เลย สวยจนบรรยายไม่ถูกเพราะไม่รู้จะเปรียบกับอะไรได้ มองไปทางไหนมันชื่นใจดูดีมีไปหมดแหละ"

พูดแล้วผู้เล่าก็หยุดมองไปข้างหน้าเหมือนนึกภาพครั้งนั้นขึ้นมาในใจแล้วมองตาม

ผู้ถาม "เปรียบเทียบไม่ถูก ก็เล่าเรื่องอื่นก็แล้วกัน เอาเรื่องสระน้ำก็ได้"

ผู้เล่า "มีสระน้ำหลายสระ ตามวิมานเขาก็มีของเขานะ ที่สวนสาธารณะก็มีต่างหาก มันก็สวยอีนะแหละ น้ำที่นั่นมันใสยิ่งกว่าน้ำเมืองเรา แถมยังมีกลิ่นหอมอ่อน ๆ ให้ชื่นใจด้วย เมื่อลงไปอาบน้ำ ตัวก็ไม่เปียก หายใจในน้ำก็ได้ ไม่ล้าล็กเหมือนน้ำเมืองเราหรอก อาบแล้วก็เย็นชื่นใจ"

คนเล่าท่านนี้มีพลังสมาธิค่อนข้างดีมาก เวลาต้องการดูสถานที่ใด จึงเหมือนถอดกายเนื้อทิ้ง ใช้กายข้างใน (ส่วนใหญ่ใช้กายธรรม) ไปในที่ต่าง ๆ อวัยวะที่ใช้ คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย รวมทั้งใจ ก็ใช้ของกายข้างในทั้งหมด ดังนั้นการเห็นจึงเห็นได้ชัดเจนมาก เปรียบเหมือนเอาของใช้ทั้ง ๖ ตามไปใช้ในที่ต่าง ๆ โดยตลอด

ผู้ถาม "เรื่องสวนพอแล้ว ไหนลองเล่าเรื่องวิมานหน่อย"

ผู้เล่า "วิมานของพวกเทวดานางฟ้าเนี่ย หลังเล็กใหญ่ไม่เท่ากันนะ ขึ้นอยู่กับบุญของแต่ละองค์ที่ทำไว้สมัยเป็นคน ความสวยงาม ความสว่างไสวของวิมานก็ไม่เท่ากัน คุณภาพก็ไม่เหมือนกัน ที่ดาวดึงส์นี้มีแต่วิมานเงินนาก และ ทอง ไม่มีวิมานแก้ว ของใช้ในวิมาน เช่น เตียง ตั่ง ที่นั่ง ไม่ต้องมีชา ลอย ๆ อยู่ ต้องการใช้ของพวกนี้ก็ลอยมาหาไม่ต้องการก็หายไป"

ผู้ถาม "ที่ไหนละคะ มีวิมานแก้ว"

ผู้เล่า "เห็นมีอยู่ที่สวรรค์ชั้น ๔ คือ ชั้นดุสิต แต่ก็ไม่ใช่เป็นแก้วหมดทั้งชั้นนะ เป็นบางวิมาน"

ผู้ถาม "ช่วยบอกลักษณะวิมานเท่าที่พอจำได้ก็แล้วกัน"

ผู้เล่า "ที่เห็นนะ รูปทรงวิมาน ไม่เหมือนบ้านเรือนเราในเมืองมนุษย์นี้หรอก มันเป็นทรงของมันอีกแบบหนึ่ง ส่วนใหญ่คล้าย ๆ รูปดอกบัว พื้นล่างเป็นดอกบัวตั้งขึ้น หลังคาเป็นเหมือนอีกดอกครอบลงมา แต่ทั้งข้างบนข้างล่างกลีบดอกไม้รูปทรงสวยจริง ๆ ตัววิมานกับหลังคาไม่ต้องมีเสาค้ำยันกันเลย ลอยอยู่ด้วยกันอย่างนั้นได้ วิมานมีแสงสว่างไสวออกจากตัวสว่างสวยงาม"

ผู้ถาม "เอ้อ แล้วเมื่อทั้งขนาดและรัศมีของวิมานไม่เท่ากันยั้ง พวกที่นั่นเค้ารู้สึกอะไรไหม"

ผู้เล่า "นี่แหละ ๆ ความทุกข์เขาอยู่ตรงนี้ เขาแข่งกันเรื่องนี้แหละ แล้วก็อายกันด้วย ของใครไม่โก้ ก็รู้สึกเป็นทุกข์แล้ว เกิดเป็นคนต้องทุกข์เพราะไม่มี แต่ที่นั่น ทุกข์เพราะมีแล้วไม่เท่าผู้อื่น"

ผู้ถาม "มันก็เป็นทุกข์อีกระดับหนึ่งนะคะ ที่นี้เล่าเรื่องหุ่นขี้ตะ หุ่นเทวดานางฟ้าเนะ งามแคไหน"

ผู้เล่า "อ้อ ทั้งเมืองเลย...ไม่มีคนแก่ เอ๊ยเทวดานางฟ้าแก่ ๆ ลักองค์เดียว มีแต่วัยรุ่นทั้งนั้น นางฟ้าก็ราวๆ ๑๕-๑๖ ปีไม่ถึง ๒๐ ด้วยเข้าไป ส่วนเทวดาก็ดูแก่กว่านิดหน่อย ไม่มาก เรื่องรูปร่างนะไม่มีที่อ้วน ๆ อย่างคุณหรือที่เตี้ย ๆ อย่างฉันนี้หรอก หุ่นเขากำลึงดีเหมือนกันหมดทั้งเมือง ที่สำคัญเรื่องมองเห็นกระดุกโปน ๆ ตรงโน้นตรงนี้ตามตัวนะ เขาไม่มีกันหรอก เส้นเอ็นก็ไม่มี แขนขาพวกเขาจึงงามกันทั้งนั้น ทุกส่วนในตัวเขาสวยไปหมด ไม่มากไม่น้อย ไม่ใหญ่ไปเล็กไปอย่างของพวกเรา ผิวขาวเนียนอมชมพูละมุนละไม เหมือนผิวทารกผิวละเอียดยคล้ายอย่างนั้น แต่ก็ดูดีกว่าเสียอีก แล้วทุกอย่างบนใบหน้า เช่น ตา คิ้ว จมูก ปาก แก้ม หน้าผาก มีความสมส่วนไปหมด พูดไม่ถูก ตัวก็มีรัศมีสว่าง"

ผู้ถาม "มีนำ สมัยพุทธกาล พระบรมศาสดาของเราทรงใช้ฤทธิ์พาพระนันทะ ภิกษุอนุชาต่างมารดาไปดูนางฟ้าพวกนี้เอง แล้วตรัสถามว่าเทียบกับเจ้าสาวของพระนันทะเมื่อครั้งก่อนบวชเป็นอย่างไร พระนันทะ ทูลตอบว่า เทียบแล้วเจ้าหญิงคู่อภิเษกนั้น เหมือนนางสิงที่ถูกลไฟลวกจนหลุดกระดาดกระดางทั้งตัว ที่เห็นอยู่ข้างป่าไฟไหม้ตอนขาไปนั่นเอง"

ผู้เล่า "แหม ไม่เทียบอย่างนั้นได้ยังไง ก็มันเทียบกันไม่ได้เลยจริง ๆ"

ผู้ถาม "แล้วเขาแต่งตัวกันยังไงคะ"

ผู้เล่า "เสื้อผ้าเครื่องประดับของพวกเขาไม่รู้ทำด้วยอะไร มันมีความสว่างออกมาในตัว แล้วมันก็อ่อนช้อย นิ่มนวล เสื้อผ้ามันเนื้อละเอียดแนบตัวไปเลย แต่ไม่โป๊นะ มันแนบตัวทำให้เห็นสัดส่วนหมดทั้งตัว เครื่องประดับตามเสื้อผ้า และที่สวมใส่กับตัวเป็นของมีแสงในตัวเอง ไม่ต้องเอามาเจียระไนเหมือนของในเมืองมนุษย์ มันมีแสงตัวเองเหมือนตัวหิ่งห้อยมีแสงในตัวยังงั้น" พูดเปรียบเทียบ

"นี่นะ ที่ชอบดูที่สุดคือตอนที่เค้าฟ้อนรำกันนะ เค้าไม่ต้องเดินเลย มันลอย ๆ ไป แล้วพอเปลี่ยนเพลงรำที่หนึ่ง เครื่องแต่งตัวของพวกเค้าเปลี่ยนได้เอง พร้อมกันหมดทุกคนเลย เปลี่ยนกระทั่งทรงผมและเครื่องประดับผม รวมทั้งเครื่องประดับตัวด้วย"

ข้าพเจ้าฟังแล้วนึกถึงทางเครื่องวงดนตรีเมืองมนุษย์ ต้องวิ่งเข้าฉากเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวกันวุ่นวาย แต่บนโน้น พอนึกก็สำเร็จด้วยใจ นำเพลิดเพลินแท้ ๆ

ผู้ถาม "เค้าต้องแต่งหน้าทาปากเหมือนเมืองเรารีเปล่าคะ" ข้าพเจ้าแกล้งถาม

ผู้เล่า "ปากเขาแดงเอง ไม่ต้องทา หน้าก็ขาวอมชมพู คิ้วยังมีเส้นเรียงกันโค้งไม่ต้องเขียน เล็บมือเล็บเท้าก็เป็นสีชมพูไม่ต้องทา เครื่องสำอางไม่ต้องใช้เลยคะ พันเวลาก็ขาวสวยเป็นระเบียบ อิริยาบถต่าง ๆ เวลาเคลื่อนไหว อ่อนช้อยงดงาม ไม่กระโดดกระเดกเหมือนคนหรอก"

ผู้ถาม "เอาละ รูปร่างผิวพรรณสวยแล้ว กลิ่นตัวมีไหมคะคงไม่เหมือนมนุษย์นะ"

ผู้เล่า "มีชีคะ แต่ไม่ใช่เหม็นอย่างของคนเรา กลิ่นตัวของพวกเขาหอมอ่อน ๆ ระเหยออกมา เป็นเหมือนกันหมดทุกองค์"

ผู้ถาม "ฟังแล้วชื่นใจแท้ ๆ นะคะ นอกจากทุกข์เรื่องแข่งขันสมบัติ แข่งรัศมี แล้วก็ไม่มีทุกข์อื่นชีคะ ไม่แก่ ไม่เจ็บป่วย อะไร ๆ ก็มีแต่ดี ๆ สิ่งแวดล้อมวิเศษทั้งนั้น จะมีทุกข์อะไรกัน ก็คุยกันเพลิดทั้งวัน"

ผู้เล่า "อ้อ ไม่ต้องคุยกันทางปากก็ได้ เขาคุยกันทางใจ แคะคิดอะไรอีกฝ่ายก็รู้แล้ว"

ผู้ถาม "ดีจังนะ รู้ใจกันได้อย่างนี้ ไม่มีใครกล้าคิดชั่ว เพราะคนอื่นจะรู้หมด"

ผู้เล่า "แต่เขาก็มีทุกข์นะ ทุกข์มากตอนที่รู้ว่าจะต้องตายต้องพลัดพรากจากสมบัติอันเป็นที่พึงทุกอย่างไป เทวดาไม่เหมือนเรา เราไม่ใคร่รู้ว่าอะไรจะตายเมื่อไหร่ นอกจากคนเจ็บหนักมาก ๆ แต่เทวดาเขารู้ตัวก่อนเป็นเวลานานทีเดียว

วิมานของเขาตอนเขาใกล้จะตาย ค่อยหรี่แสงลง หรือสิ่งทุกอย่างที่ เขารู้ตัวแล้ว รัศมีกายก็มัวหมอง ร่างกายเริ่มสกรปรก มีเหี่ยวออกจากรักแร้ด้วย ดอกไม้ประจำวิมานเหี่ยวเฉาลง บางองค์จิตใจก็หม่นหมองเพื่อหน่ายชีวิต

แต่ส่วนใหญ่แล้วเสียใจอาลัยรักความสุขในสวรรค์ที่ตนเคยอยู่แทบทั้งสิ้น

เทวดาองค์อื่น ๆ ก็ไม่สนใจเทวดาที่หมดบุญ อาจจะมีเทวดาเพื่อน ๆ บางองค์มาเยี่ยมมาให้กำลังใจ อวยพร ให้ไปเกิดที่ใหม่

ผู้ถาม "ตอนนี้ทราบคะ เขาอวยพรให้ไปเกิดที่เมืองมนุษย์จะได้มีโอกาสทำบุญกุศล หรือสร้างบารมีเพิ่ม ตายแล้วจะได้มาอยู่ด้วยกันใหม่ หรือเพื่อสร้างบารมีได้เต็มที่ก็เข้านิพพานไปเลย แปลกนะคะพวกเทวดาจุติแล้ว ออยากมาเกิดเป็นมนุษย์ แต่พวกมนุษย์กลับบอกทางคนใกล้ตายว่า ขอให้ไปเกิดในสวรรค์"

ผู้เล่า "สวรรค์ชั้นต่าง ๆ ยกเว้นชั้น ๔ (ดุสิต) ได้ไปนั่งกินบุญเก่า แต่ที่ภูมิมนุษย์ เราทำบุญเพิ่มเติมได้ ใน สวรรค์ที่ทำบุญเพิ่มได้มีแต่ชั้น 4 ชั้นเดียว ก็ทำได้แต่เรื่องเจริญภาวณาเท่านั้น อย่างอื่นทำไม่ได้ ขนาดเจริญ ภาวณายังทำไม่ได้ดีเท่าใช้กายมนุษย์ด้วยซ้ำไป เพราะกายเทวดาเป็นกายละเอียด ไม่แข็งแรงเหมือนกายหยาบ ของมนุษย์ ฉะนั้นเกิดเป็นมนุษย์นี่ดีที่สุด แต่ต้องเป็นมนุษย์ที่รู้ว่า ตัวเองควรทำอะไรจึงจะได้บุญได้บารมีนะ ไม่ใช่เป็นมนุษย์โง่ ๆ อยู่ไปวัน ๆ ปล่อยเวลาให้เสียเปล่า แล้วยังทำเรื่องขาดทุน คือทำบาปเพิ่มเข้าไปอีก"

ผู้ถาม "ขอถามอีกเรื่องเดียว เรื่องธรรมสภาที่ดาวดึงส์นั้นนะ"

ผู้เล่า "แหม ธรรมสภาที่ดาวดึงส์นี้สวยจนพูดไม่ถูก กว้างขวางใหญ่โต จุฬุพังได้มากมายมหาศาล รูปทรง ก็เป็นฟอร์มดอกบัวอีกนะแหละ แต่กลีบบัวล้นหว่างกัน สวยพูดไม่ถูก ไม่รู้จะบรรยายยังไง พื้นศาลาเป็นรูป บัวหงาย หลังคาก็เป็นบัวคว่ำ เสาไม่มีอีกเหมือนกันมีรัศมีสว่างไสวได้เอง พอถึงวันฟังธรรม พวกเทวดานางฟ้า จะพากันมาเต็มศาลา วันนั้นได้ขึ้นไปเทศน์ ฉันทก็เอากายธรรมขึ้นไปนั่งเทศน์สอนเขาในใจ แค่นี้ก็ฟังรู้เรื่อง เพราะ เมืองโน้นเขาพูดกันทางใจได้ คุณก็รู้นะว่าชั้นสอนอะไรเทวดาเขา"

ผู้ถาม "อ้อ ทราบคะ เพราะเด็กหนุ่มวัยรุ่นที่เห็นธรรมะแล้วคนหนึ่ง ฟังด้วยหูทิพย์แล้วบอกหลวงพ่อ เด็ก บอกว่า ฟังสอนธรรมปฏิบัติ สอนให้กำหนดนิมิตที่ศูนย์กลางกาย"

ผู้เล่า "แหม อุตส่าห์จำได้ สอนแล้วฉันก็ดูไปที่ศูนย์กลางกายของเทวดานางฟ้าเหล่านั้นด้วย เห็นพวกเค้า กำหนดนิมิตเป็นดวงใสตรงศูนย์กลางกายได้มากหลายองค์ แต่มีเทวดานางฟ้าคนหนึ่ง ในใจเขาไม่ยอมกำหนดนิมิต ที่ฉันสอน ใจของเทวดาองค์นั้นกลับมีหน้านางฟ้าที่เขาคิดถึง ส่วนนางฟ้านั้นก็ใจตรงกัน คือมีหน้าเทวดาอยู่ใน ใจแทนดวงแก้วเหมือนกัน ฉันทยังฟ้องหลวงพ่อตานเลย"

ว่าที่จริงในซักถามของข้าพเจ้า เราคุยกันแต่ละครั้งเป็นเวลานาน ๆ ในเรื่องภพภูมิต่าง ๆ เหล่านี้ที่ได้ไป เห็นทางสมาธิ

ไม่ว่าภูมิไหน ๆ ต่างก็มีความทุกข์ด้วยกันทุกแห่ง เพียงแต่น้อยต่างกันไปเท่านั้น ในเทวภูมิยังมีทุกข์ เรื่องคู่ครอง ในพรหมภูมิยังมีทุกข์เพราะมีมานะถือตัวถือตน

ในดาวดึงส์ ที่ข้าพเจ้าเล่าให้ฟังเป็นตัวอย่างนั้น เรายังเห็นพวกเทพบุตรเทพธิดาทุกข์เพราะรักเป็นจำนวนมาก คือรักผู้ที่เขาไม่รักตอบ และยังไปรักคนอื่นต่อเสียอีก ผู้ที่อกหักก็เสียใจ บางทีพวกเทพบุตรก็แย่งนางฟ้าที่ ไปเกิด ชนิดไม่มีวิมานอยู่เอง ตกลงกันไม่ได้ ต้องให้พระอินทร์เป็นผู้ตัดสินกัน พระอินทร์ก็ต้องยึดหลักต่าง ๆ พิจารณาให้ เช่น เกิดในเขตวิมานของเทพบุตรองค์ใด ก็เป็นสิทธิ์ของเทพบุตรองค์นั้น ถ้าเกิดระหว่างวิมาน ก็ให้ ถือว่าใกล้วิมานของใคร ถ้าอยู่ตรงกึ่งกลางทางพอดี ให้ถือว่านางฟ้าที่เกิดใหม่นั้น หันหน้าไปทางวิมานของใครก็ มอบให้องค์นั้น ถ้าไม่เข้าช่วยอะไร ๆ เลย พระอินทร์ก็ตัดสินริบเข้าเป็นสิทธิ์ของพระองค์เอง เรียกกันว่า "ถูกริบ

เข้ากองกลาง"

ถ้าเราไปเยี่ยมวิมานของพระอินทร์บ่อย ๆ เราก็จะเห็นว่่างานหนักที่พระอินทร์ต้องทำเป็นประจำและทำบ่อยที่สุดคือ เรื่องตัดสินคดีแย่งนางฟ้า

เรื่องของเมืองพระอินทร์ยังมีสิ่งสำคัญที่น่ารู้อีกหลายอย่างเช่น เรื่องวงดนตรี เรื่องช่างทรงเอราวัณของพระอินทร์ ต้นปาริฉัตร วิมานไพชยนต์ สวนนันทวัน แท่นบันฑุกัมพลฯ

ไม่ว่าในสวรรค์จะมีทิพยสมบัติวิเศษเลิศเลอแค่ไหน สวรรค์บางชั้น เช่น ชั้นที่ห้า อยากรู้ได้กามคุณที่ประณีตวิเศษเพียงใด แม้แต่เรื่องคู่ครอง ก็ใช้วิธีเนรมิตเอาเองตามใจชอบ ไม่มีการออกหัก ส่วนสวรรค์ชั้นสูงสุดคือ ชั้นที่ ๖ สบายหนักยิ่งขึ้น แม้การเนรมิตก็ไม่ต้องทำ จะมีเทวดารับใช้รู้ใจเนรมิตให้เองอย่างเรียบร้อย

ดังนั้น กามในสวรรค์จึงเป็นกามที่เป็นทิพย์ วิเศษ ประณีต น่าหลงใหลไม่รู้สิ้น แต่มีข้อเสียร้ายแรงอยู่เรื่องหนึ่งคือ ไม่สามารถเสพสุขอย่างนั้นอยู่ตลอดเวลาได้ ต้องมีวันหมดบุญ ต้องตายจากทิพยสมบัติเหล่านั้นทุก ๆ องค์ ที่นั่นจึงไม่ใช่ความสุขที่แท้จริงแต่อย่างใด

กามอันเป็นทิพย์ของชาวสวรรค์ก็ต้องแปรปรวนไม่คงที่นับประสาอันใดกับกามมนุษย์ จะไม่วิบัติแปรผันยิ่งกว่า

กามคุณห้า จึงไม่ใช่ของมีสาระแก่นสารแท้จริงที่ควรแสวงหา เพราะที่จริงแล้ว กาม ไม่ว่าจะ เป็นมนุษย์ หรือของทิพย์ ก็ล้วนแต่เป็นเหยื่อของมาร ที่เขานำมาเกี่ยวเบ็ดแห่งการ เกิด แก่ เจ็บ ตาย เพื่อให้เราต้องเวียนว่ายตายเกิด อยู่ในบังคับบัญชา เหมือนเป็นดั่งของเล่นอย่างหนึ่งของฝ่ายมาเท่านั้นเอง

รู้ดังนั้นแล้ว เราทุกคนก็ควรต้องเตรียมถอนตนให้พ้นจากหล่มกาม พ้นจากความเป็นทาสของมาร จึงจะสมควร

ชีวิตโสเภณี

สิบปีเศษมาแล้ว เมื่อพ่อข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ และข้าพเจ้าลาออกจากราชการไปดูแลท่านที่บ้านที่จังหวัดราชบุรี ในตอนบ่ายของปลายเดือนมีนาคมวันหนึ่ง มีสตรีสาวสวยมากคนหนึ่งลงจากรถสองแถวรับจ้าง เดินตามทางผ่านมาใกล้ที่ข้าพเจ้ากำลังยืนเอาตะกร้อสอยมะม่วงต้นที่ขึ้นอยู่หน้าบ้าน พอเธอเห็นข้าพเจ้าเธอก็ยิ้มแย้มอย่างดีใจ ยกมือไหว้พูดว่า "พี่ใหญ่ สวัสดีคะ"

ข้าพเจ้าวางตะกร้อไม่สอยมะม่วงลง พนมมือรับไหว้แล้วยืนนิ่ง เพราะกำลังนึกสงสัยว่า เธอเป็นใคร คำว่า พี่ใหญ่ นี้ นอกจากน้องทั้งสองของข้าพเจ้าแล้ว ก็มีแต่ลูก ๆ ของบ้านติดกันเรียก เด็กสาวคนนี้เป็นใครกัน จึงมาเรียกด้วยสรรพนามคุณเคยอย่างนี้

ฝ่ายตกทายคงจะเดาอาการแปลกใจของข้าพเจ้าออก เธอปล่อยเสียงหัวเราะก็ออกมา ท่าทางหัวเราะรวมทั้งน้ำเสียงและลูกคอทำให้ข้าพเจ้าจำได้ จึงร้องอุทานว่า

"อ้าว ไอ้...หรือกระเจะนี่ละ"

"ใช่ หนูเองคะ ทำไมพี่ใหญ่ทำหน้าที่เหมือนถูกผีหลอกยังงั้น" แล้วเธอก็หัวเราะร่วนซ่าต่อไป เธอคือลูกสาวคนที่ ๔ ของบ้านข้างบ้านนั่นเอง มีอาชีพเป็น ผู้หญิงชั้นสูง อยู่ในกรุงเทพฯ ทุกเดือนเธอมักจะนำเงินค่าเลี้ยงดูมามอบให้มารดาเป็นประจำ แต่หลายเดือนมานี้ เธอมิได้มาเอง ใช้วิธีวานญาติ พอครั้งนี้เจ้าตัวมาเอง ข้าพเจ้ากลับจำไม่ได้เอาเสียเลย

"จะไม่ให้ฟังได้ยังไง ก็หน้าตาของหนูไม่เหมือนเดิมเลยนี่เอาหน้ากากอะไรใส่มาสิ"

"ไม่ใช่หน้ากาก นี่หน้าของหนูจริง ๆ มันแปลกไปยังไงหรือคะพี่ ลองพิจารณาให้หนูฟังหน่อย" ข้าพเจ้าฟังเธอถามแล้ว ตั้งใจพิจารณาแล้วพูดตามความคิดเห็นของตนเอง

"มันไม่มีหน้าเดิมของหนูเหลืออยู่เลย หนูไปทำอะไรได้ยังไง มันสวยมากเหลือเกิน" ดวงตาใหญ่ยาวรี ขนคิ้วโก่งเรียวงาม ประกอบกับตาดำโตอยู่แล้ว ยังมีประกายหัวเราะขบขันก็ยิ่งหวานซึ้ง เปลือกตาทาสีเข้มมองดูโฉบเฉี่ยว จมูกโด่งงามเป็นสัน ตอนปลายอนเชิดขึ้นเล็กน้อย ริมฝีปากเดิมงามอยู่แล้วเมื่อแต้มแต่งด้วยสีแดงสดใส ก็สวยเหมือนดอกไม้สีสด พันก็ขาวงามเป็นระเบียบ ที่อัศจรรย์พูดไม่ถูกคือ พวกแก้มที่เต่งตึงขาวนวลโย ทำไมแก้มจึงอัมเิบราวสาวแรกรุ่งอายุเพียง 16-17 ปี ไม่ใช่อายุเกือบ 30 ปี ตามความเป็นจริง ผิวพรรณดูนวลเนียนไปหมดทั้งตัว

อีกฝ่ายยิ้มแย้มอย่างพึงพอใจในคำชมเชยของข้าพเจ้า ตอบว่า

"หนูทำมันหมดแทบทั้งหน้าเลยคะพี่ ปลูกคิ้ว ทำตา 2 ชั้น แล้วก็ตาโตขึ้นด้วย ทำจมูก ฉีด แก้มใครๆ ก็จำหนูไม่ได้ทั้งนั้น หนูไปทำที่ร้านศัลยกรรมตกแต่งแห่งเดียวกับ...(ออกชื่อนางเอกภาพยนตร์ไทยคนหนึ่ง) เค้าทำนั้นแหละคะ พี่ว่าฝีมือหมอเค้าเยี่ยมมัยคะ"

"เยี่ยมจริง ๆ จะ เปลี่ยนโฉมของหนูเหมือนสาวยิปซีแสนสวยทีเดียว" ข้าพเจ้าตอบตามความจริง และด้วยความคุ้นเคยกันมาตั้งแต่เยาว์ ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องเกรงใจ จึงถามราคาค่าใช้จ่ายในการทำศัลยกรรมตกแต่งทั้งหมด เธอก็จาระไนให้ฟัง อย่างละเอียดรวมไปถึงการขัดสีผิวหนึ่งให้ดูเป็นนวลโยทั่วตัว การตกแต่งฟัน ทรวงอกและอวัยวะเพศ อย่างละหมื่นสองหมื่นบางอย่างก็ถึงสามหมื่น รวม ๆ ทุกอย่างแล้วก็ตกค่อนแสน

"เสียตายนเงินจิ้งนะ" ข้าพเจ้าเปรยขึ้น เพราะรู้สึกอย่างนั้น

"มันจำเป็นนะที่ อาชีพของหนูยังงี้ หนูก็ต้องตามใจแขกเค้า ใครมาจ้างเรา เรื่องแรกเค้าก็ต้องดูหุ่นก่อน แผละที่ ว่าสวยถูกใจเค้ารีเปลา ไหน ๆ ต้องเสียเงินแล้ว มันก็ต้องอยากได้อะไรที่รูปร่างหน้าตาดี ๆ ด้วยกันทั้งนั้น แล้วเดี๋ยวนี้ผู้หญิงหาากินอย่างหนูมันก็มาก รุ่นเอ๊าะ ๆ ก็แยะ เราจะปล่อยให้ตัวให้ใครไม่ได้หรอก เดี่ยวหาแขกไม่ได้ พอเค้าจ้างเราไปนอนกับเค้าแล้ว ก็ต้องให้เค้าพอกพอใจทุกอย่างของเรา หนูเลยต้องยอมเสียเงินก้อนใหญ่ มันก็เหมือนยอมลงทุนค้าขายนะแหละคะ"

เธออธิบายเสียละเอียดลออ และไม่สุภาพยิ่งกว่านี้มาก เพราะถือว่าสนิทสนมกับข้าพเจ้า มีทุกซ່อนสิ่งใด ก็มักจะเล่าให้ฟังจนหมดสิ้น บางทีก็ปรับทุกข์ถึงเหตุการณ์เกี่ยวกับแขกที่เป็นโรคกามวิปริตต่าง ๆ ข้าพเจ้าเห็นใจ และมักจะให้คำปลอบโยนที่ทำให้เธอสบายใจอยู่เสมอ ชมเชยให้กำลังใจที่เธอทำทุกส เลี้ยงดูพ่อแม่และอุปการะน้อง ๆ ที่กำลังเล่าเรียน

เห็นใจแค่นั้น ก็ยังรู้สึกเสียตายนเงินจำนวนมากที่หมดไปเพราะการตกแต่งร่างกายที่ไม่จริงจังเหล่านั้น เมื่อนึกถึงหนี้สินที่พ่อแม่ของเธอมีอยู่ ๕ หมื่นบาทในเวลานั้น ต้องเสียดอกร้อยละสองบ้าง สิบสลึงบ้างต่อเดือน อีก ๓-๔ ปีก็คงจะขึ้นเป็นเท่าตัว ถ้าไม่มีเงินใช้หนี้ไร้อ้อยหลายสิบไร่คงจะถูกเจ้าหนี้ยึดไป

พบเธอวันนั้นแล้ว เธอก็เสียบไป ไม่กลับไปบ้านอีก พลอยให้เดือดร้อนถึงข้าพเจ้าด้วย เพราะมักจะทนเห็นครอบครัวของเธออดอยากขาดแคลนไม่ใคร่ได้ ข้าพเจ้ามาธุระที่กรุงเทพฯ จึงได้ไปพบเธอในเย็นวันหนึ่ง เป็นเวลาที่เธอกำลังแต่ตัวจะออกไปทำงานอยู่พอดี แทบจะไม่มีเวลาพูดกับข้าพเจ้า

"พี่ใหญ่ หนูไม่มีเวลาจริง ๆ นะพี่ แขกบางคนมันจองหนูเป็นเดือน บางคนก็จองสิบวัน ต้องพามันไปเที่ยวถึงเชียงใหม่ ภูเก็ต หาดใหญ่ สงขลา อะไรต่อมิอะไร ไม่มีว่างเลย"

"ไม่ว่างก็ธนาณัติไปก็ได้นี่ บ้านหนูไม่มีเงินใช้กันเลยนะ ต้องยืมข่าวสารพี่อยู่เสมอแหละ"

"เวลาจะไปธนาณัติก็ไม่มีเลยพี่ มันว่างแต่ตอนเย็นวันละ ๒-๓ ชั่วโมง ก็เป็นเวลาไปรษณีย์เค้าปิดชะด้วย" เธอตอบเสียงไป

"เอายังงั้นนะ พี่ต้องเข้ากรุงเทพฯ มารับเงินบำนาญทุกเดือนอยู่แล้ว พี่มารับของหนูไปฝากแม่ด้วยได้มัย" ข้าพเจ้าแนะนำ

"ก็ได้พี่ ถ้าไม่พบหนูยังงั้นหนูจะฝากอาม่า แม่เจ้าของร้านกาแพซังบ้านพักไว้ให้นะ"

ต่อจากนั้นข้าพเจ้าได้ไปรับเงินจากอาม่าเป็นประจำ ได้รับรายงานจากหญิงชราชาวจีนผู้นั้นว่า "อ้าวเห็นอาลีอีไม่ว่างซักวัง รายได้อีมากน้อ... อีใส่ทองเยอะเยอะ ลี้อมีฐานะอาลาयरี่เป่า นี่อ้าวมีเบอร์โทรอีด้วยน้า.."

ข้าพเจ้าลองโทรศัพท์ไปเล่าอะไร ๆ ทางบ้านให้เธอฟัง เสียงเธอตอบมาว่า

"หนูขอบคุณพี่มากจ้งเลยนะคะที่ช่วยมารับเงินไปให้ทางบ้าน อยากคุยกะพี่อีกนานหน่อยก็คุยไม่ได้ซะแล้ว แขกมันนั่งจ้งหนูตาเขียวเขียว มันหึงนะคะ นี่มันเข้าหนูแค่วัน มันหวงซะยังกะหนูเป็นเมียมันจริง ๆ ยังงั้นแหละ มันว่าหนูสวยมาก มันคลั่งขนาดหนักเลยนะพี่ใหญ่ มันบอกว่าหนูสวยทั้งตัวมันชอบดู มันเก็บเสื้อผ้าของหนูใส่ตู้ใส่กุญแจเลย ไม่ให้แง่ง จะได้ออกไปไหนไม่ได้"

ข้าพเจ้านึกอนาถใจหลายอย่าง เป็นความสังเวชที่ไม่รู้จะคุยให้ใครฟังเข้าใจ นี่เป็นอาชีพหาากินด้วยรูปร่าง

กายแก่ ๆ คนหลงรูปต้องเสียเงินซื้อรูปมาดูมาสัมผัสสัมผัสเชยชม วันหนึ่ง ๆ เป็นราคาหลาย ๆ พัน ฝ่ายหนึ่งหลงรูปอีฝ่ายหลงเงิน ซึ่งก็คือรูปชนิดหนึ่งเหมือนกัน ไม่มีความจริงใจต่อกัน มีแต่อารมณ์ของความใคร่ในกาม ไม่ใช่ความรักที่เห็นอกเห็นใจ พร่อมจะเสียสละเพื่อคนที่ตนรัก ดังนั้นเยื่อใยความสัมพันธ์ทางใจจึงไม่มีต่อกัน แม้จะคลุกคลีร่วมเสพกามด้วยกันก็จริง ก็ไม่มีความนับถือให้กันและกัน ทุกคำพูดที่สตรีนั้น ใช้แทนตัวแขกของเธอ เธอจึงใช้คำว่า "มัน" อยู่ตลอดเวลา มันอย่างโน้น มันอย่างนี้ ใช้คำสรรพนามเหมือนเรียกสัตว์ชนิดหนึ่งเท่านั้น ฝ่ายแขกเล่า ถ้าข้าพเจ้ามีโอกาสสัมภาษณ์ก็คงเรียกฝ่ายหญิงว่า "มัน" อีกเหมือนกัน ดีแต่ฝ่ายแขกไม่ว่าจะกี่คนล้วนเป็นชาวต่างประเทศ จึงใช้คำแทนตัวเป็นภาษาอังกฤษเรียกตนเองว่า "ไอ" เรียกอีกฝ่ายว่า "ยู" ไม่ต่างกันก็จริง แต่ในส่วนลึกของใจพวกเขา ก็คงไม่สามารถจะยกย่องสตรีประเภทนี้ได้ลง นอกจากเพื่อความสนุกสนานชั่วมือชั่วครวเท่านั้น

จำได้ว่าปีนั้นสตรีผู้งามด้วยศิลปะกรรมตกแต่งผู้นี้มีงานต่อเนื่องกันตลอดจนแทบไม่ได้ไปเยี่ยมครอบครัวเลย ส่วนข้าพเจ้าก็มีหน้าที่ไปรับเงินจาก "อาม่า" ไปให้แม่ของเธอเป็นประจำ แล้ววันหนึ่งเธอก็ยืมเงินข้าพเจ้า ๕ หมื่นบาท และให้พ่อของเธอไปยืมเงินน้าสาว โดยเอาโฉนดที่นาอีกแปลงหนึ่งจำนองไว้ ๑ แสน ๕ หมื่นบาท โดยอ้างว่า จะรวมเงินให้พ่อ ๑ ล้านบาท เพื่อลงทุนทำธุรกิจค้าเสื้อผ้าสำเร็จรูปร่วมกับ "แฟน" คนหนึ่งของเธอ ซึ่งเป็นชาวซาอุดีอาระเบีย

ข้าพเจ้าเห็นแก่ความสนิทสนมที่เรามีต่อกันมาแต่เดิม รวมทั้งความกตัญญูที่เธอเลี้ยงดูครอบครัวและส่งเสียน้อง ๆ เล่าเรียน ทั้งยังปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะให้เธอเลิกอาชีพที่นารังเกียจนี้เสียที จึงเต็มใจให้ยืม พ่อแม่ของเธอ ก็คิดเช่นเดียวกับข้าพเจ้า เราทั้งสองฝ่ายจึงถูกต้มจนสุกสนิท ความจริงเธอเอาไปร่วมหุ้นเล่นการพนันในแหล่งกาสิโนที่ใหญ่ที่สุดของกรุงเทพฯ ซึ่งในเวลานั้นตั้งอยู่ที่ประตูน้ำ เธอเสียการพนันเป็นล้าน

เงินจากการทำมาหากินด้วยอาชีพขายตัว เธอสะสมเงินไว้ได้ ๘ แสนบาท ละลายหายสูญไปภายในเวลาสัปดาห์เดียว

ยังมารวมเอาเงินของข้าพเจ้าและน้าสาวของเธออีก ๒ แสนบาท ข้าพเจ้าไม่ตกใจอะไรมากนัก พอทำได้ว่า ถ้าเงินของเราได้มาโดยบริสุทธิ์ผุดผ่อง จากน้ำพักน้ำแรงของตนเองแล้ว และไม่มีกรรมเก่าใด ๆ มาทวงหนี้ เงินนั้นก็จะไม่สูญหายไปไหน ถ้าจะมีกรรมอันใดมาเบียดเบียนตัดรอน ให้ต้องถึงคราววิบัติ ก็จะต้องใจปลงถือว่า ถึงคราวต้องใช้หนี้ จะเต็มใจคืนให้เจ้าหนี้ไป อีกอย่างหนึ่ง ข้าพเจ้าเคยทำบุญไว้เป็นเงินบ้าง เป็นทรัพย์สินอย่างอื่นบ้าง จำนวนมาก ๆ รวมแล้วเกินกว่า ๕ หมื่นบาท เมื่อถึงคราวจะสูญเสียไป ในวงเงินน้อยกว่าที่เคยเสียสละ ใจคอจึงไม่เสียจนคุมสติไม่อยู่ ถือว่าตนเองเคยบริจาคมากกว่านั้น เรื่องการรู้จักหาอุบายให้ใจคิดในเวลาที่เกิดเรื่องโศกเศร้า เป็นสิ่งจำเป็นในชีวิตของทุกคน ทางธรรมเรียกว่า โยนิโสมนสิการ

โยนิโสมนสิการ คือ การรู้จักคิดด้วยอุบายอันแยบคายนี้ ไม่ใช่พอมีเรื่องเกิดขึ้นปุบปับแล้วจึงคิด เพราะใจจะไม่ยอมรับ ต้องหัดคิดไว้ล่วงหน้าอยู่เสมอ ๆ โดยดูตัวอย่างจากกรณีของคนอื่น ๆ เมื่อเห็นใครทุกข์โศกด้วยเรื่องใดก็ตาม ต้องหมั่นนำมาสอนตนเองว่า ถ้าเป็นเรื่องอย่างนั้นเกิดขึ้นแก่เราบ้าง เราจะมีอุบายคิดปลอบตนเองอย่างไร

ในกรณีของ "เธอ" ที่ข้าพเจ้าเล่าเรื่องให้ท่านผู้อ่านฟังอยู่นี้ เธอเองรวมทั้งพ่อแม่ของเธอ พากันคุมสติไม่อยู่ แม่ของเธอนอนไม่หลับเป็นคืน ๆ กินข้าวไม่ลง เผ้าเสียตายทองของลูกที่เสียไป ส่วนพ่อก็พูดว่า

"อีลูกชั่ว มึงอย่ามาให้กูเห็นหน้าเป็นอันขาด กูจะยิงทิ้งเสียทีเดียว"

ข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกอนาถใจเพิ่มขึ้นอีกคือ พ่อของเธอไม่ชอบอาชีพของลูก แต่ก็อยากได้เงินของลูก เขาพูดว่า

"มันมีเงินร่วมล้าน จะช่วยให้หนี้ให้เราที่มีอยู่แค่ ๕ หมื่นก็ไม่ได้ ปลอมให้พ่อแม่ต้องเสียดอกเบี้ยแพง ๆ อยู่ทุกเดือน ๆ"

"เอ...เรื่องนี้หนูว่าจะโทษลูกสาวน้าก็ไม่ได้นะคะ เพราะหนี้สินนั้นน้าก็ให้ลูกสาวอีกคนหนึ่งปลูกบ้าน ไม่ใช่หนี้โดยตรงของน้าเอง จะให้ลิเค้ารับใช้ก็ไม่ยุติธรรม" ข้าพเจ้าท้วง

"ถึงยังงั้นก็เถอะ มันก็น่าจะเอาเงินมาให้พ่อแม่เก็บไว้ให้ ทำไมมันไม่ไว้ใจพ่อแม่"

ผู้เป็นพ่อบ่นต่อ ข้าพเจ้าไม่อยากโต้เถียงว่า พ่อแม่อย่างเขาก็ไม่สามารถเก็บเงินลูกได้ เพราะเป็นคนฟุ่มเฟือย และชอบเล่นล็อตเตอรี่เป็นชีวิตจิตใจ ถ้าข้าพเจ้าเป็นลูกก็จะไม่ฝากเงินกับพ่อแม่แบบนี้ ยิ่งทวนนึกถึงสตรีเจ้าของเรื่อง คงกำลังเสียใจอย่างหนัก หมดที่พึ่งแม่แต่คำปลอบใจจากพ่อแม่ก็ลึนหวัง ชีวิตเธอลงอยู่ระหว่างเป็นตายเท่ากัน ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจเดินทางเข้ากรุงเทพฯ มาพบ

เป็นความจริงตามที่คาดคะเนไว้ เธอปิดห้องร้องไห้มาตลอด ๓ วัน ๓ คืน ไม่ยอมกิน ไม่ยอมนอน ไม่ยอมให้ใครเข้าไปพบ ข้าพเจ้าเคาะประตูเรียกเธอ เธอจำเสียงไม่ได้ พูดออกมาว่า

"ใครมา ไปเสียเถอะ ชั้นไม่ต้องการพบใครทั้งนั้น !" แล้วเธอก็ร้องไห้กระซิก ๆ ต่อ

"อ๊วบอกล้อแล้ว...ย อี้ไม่ยอมให้กายพอกอเลย ข้าวก็ไม่ยอมกึ่ง" เสียงอาม้าบอก

"สิ พี่เองจะ พี่ใหญ่ของหนูไง พี่มาเยี่ยมมะ" ข้าพเจ้าบอกชื่อซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

เธอเปิดประตูห้องออกมาอย่างรวดเร็ว ให้ข้าพเจ้าเข้าไปข้างในแล้วรีบปิดประตูใหม่

ภายในห้องเล็ก ๆ แ่งนั้น มีเตียงนอนเล็ก ๆ เครื่องใช้อำนวยความสะดวกบางอย่าง เช่น พัดลม โทรทัศน์ วิทยุเทป และ อื่น ๆ แต่ที่สะดุดตาข้าพเจ้าคือ ที่โต๊ะเล็กข้างหัวเตียง มีขวดยาเม็ดสีขาววางอยู่เต็มขวด เหมือนเพิ่งซื้อใหม่ ๆ ข้าพเจ้าทักขึ้นว่า

"นี่ ลิ หนูคิดจะฆ่าตัวตายทีเดียวนี่เลย เตรียมซื้อยามาไว้ชิมั้ย"

"คะ หนูทนไม่ไหว ทนไม่ไหวจริง ๆ คงต้องใช้ทางออกอย่างนี้"

ตอบด้วยเสียงปนสะอื้น น้ำตาที่เพิ่งหยุด กลับไหลออกมาอีก ดวงตาทั้งสองข้างแดงก่ำด้วยสายเลือด ขอบตาบวมเป่ง ความวาวหวานไม่มีเหลืออยู่เลย กลับเลื่อนลอยราวคนเสียสติ

ข้าพเจ้าต้องโอบกอดเธอไว้เหมือนตัวเองเป็นพี่สาวแท้ ๆ ของเธอ อนาถใจในความเป็นไปของกรรมชั่วชีวิต ช่างระหกระเหินเหมือนเคราะห์กรรม จงใจเหยียบย่ำซ้ำเติมครั้งแล้วครั้งเล่า พ่อแม่พี่น้องรวมทั้งหมู่ญาติ รังเกียจอาชีพของเธอยิ่งนัก แต่ไม่มีผู้ใดรังเกียจเงินทองของเธอเลยสักคนเดียว ใครมีธุระเดือดร้อนสิ่งใด ก็ได้อาศัยเงินทองของเธอจ่าย เธอก็มักยินดีให้อยู่เสมอ ๆ ครั้นถึงยามทุกข์ยากเข้าตาจน ทุกคนกลับซ้ำเติมเคียดแค้น เป็นที่พึ่งทางเงินทองข้าวของไม่ได้ แค่พูดให้กำลังใจบ้าง ก็ไม่มีใครยอมทำ ในเวลานั้น ข้าพเจ้าจึงทำหน้าที่ปลอบประโลมให้กำลังใจตามลำพังผู้เดียว

"พี่เห็นด้วยจะ ถ้าตายแล้วเราจะไม่มีการหรือใจอะไร ๆ เหลืออยู่ ตายแล้วสูญไปหมด อย่างนี้พี่เห็นด้วย

เราทุกข์หนักมากมายแค่ไหน เราก็ฆ่าตัวตายทิ้งเสีย หมดเรื่องหมดราวไป เป็นทางออกที่ดีที่สุดเลยจ๊ะ แต่คนเราตายแล้วมันไม่สูญญี่ มันแยตรงนี้" ข้าพเจ้าพูดให้อีกฝ่ายสงสัยค้างอยู่จนต้องถาม

"อ้าว คนเราตายแล้วมันไม่สูญหรือหรือที่ ตายแล้วมันเป็นยังไงคะ" ถามปนสะอื้น

"ตายแล้วมันเกิดใหม่จ๊ะ ถ้าเราหมดกิเลส ตายแล้วจึงจะเข้านิพพานเลิกเกิด แต่ถ้ายังมีกิเลส ตายแล้วก็ต้องเกิดอีก ส่วนจะเกิดที่ดีหรือที่เลว แล้วแต่เราทำกรรมอะไรไว้ ถ้าทำกรรมดีไว้มาก ตายแล้วก็เกิดใหม่ในที่ดี ๆ เช่น เกิดเป็นคนอื่น หรือเกิดเป็นเทวดา แต่ถ้าทำบาปทำกรรมชั่วเอาไว้ ตายแล้วเกิดใหม่ยิ่งลำบากกว่าเดิม แย่เลยจ๊ะ"

"เกิดไม่ดี เช่นเป็นอะไรบ้างคะ"

"ถ้าเราเป็นคนโลภมาก ชิงก คดโกง เอาเปรียบผู้อื่น มักจะเกิดเป็นเปรต หิวอยู่เรื่อย ถ้าเป็นคนขี้โกรธ ตายแล้ว มักเกิดเป็นสัตว์นรก ถ้าเป็นคนโง่เขลาหลงใหลมงาย ตายแล้วมักเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน อย่างหนูนี่นะ ถ้าตายตอนนี้ก็ตายด้วยความเสียใจ คำเรียกว่าตายด้วยความโกรธ โกรธเพราะถูกคนโกงเงินเอาไป ตายตอนนี้ต้องตกนรกแน่ ๆ เลย" พูดขู่อตามความจริงเสรีงในตัว

"มันจะตกนรกก็ช่างมันปะไร มันเป็นคนละกายกะกายนี่ไม่ใช่หรือคะ" อีกฝ่ายดี้ออยากตายทำเดียว ข้าพเจ้าจึงอธิบายเพิ่มเติมว่า

"จ๊ะ มันเป็นคนละกายกันก็จริง แต่พวกสัตว์ที่เกิดในนรกหรือเกิดเป็นเปรตนะ มันเกิดชนิดตัวโตเต็มทีเลย ตายบ๊ีบ เกิดบ๊ีบ ก็โตเลย ไม่ต้องเป็นเด็กเล็กค้อย ๆ โต เมื่อมันเกิดเป็นตัวโตได้เลยยังงี้ มันก็จำเหตุการณ์ในชีวิตก่อนตายไว้หมดนั่นแหละ ความทุกข์ ความเจ็บช้ำน้ำใจอะไรต่าง ๆ มันก็ตามไปรู้สึกได้อย่างเดิม และก็ต้องทุกข์หนักเพิ่มขึ้นอีกมาก เพราะอยู่กันคนละภพภูมิ แก้ไขเหตุการณ์อะไรไม่ได้ เช่น หนูฆ่าตัวตายตอนนี้ หนูก็ไม่มีทางทำมาหากินให้ได้เงินเหมือนในเมืองมนุษย์อีก แต่หนูก็จะเห็นความทุกข์ยากเดือดร้อนของลูก ๆ ที่ต้องเลิกเรียนหนังสือ เพราะไม่มีคนส่งเสีย ต้องไม่มีอนาคต หนูเห็นแล้วก็ช่วยเหลือพวกเค้าไม่ได้เลย มันยิ่งทุกข์ใจหนักนะ"

ข้าพเจ้ายกตัวอย่างให้ฟังง่าย ๆ และก็เอาเรื่องลูก ๆ ของเธอมาพูดเปรียบเทียบ เพราะรู้ว่าเธอรักลูกเป็นห่วงลูกมากและลูกก็รักรำพ้อ เมื่อฟังคำเตือนสติให้ได้คิด น้ำตาก็หยุดไหล ข้าพเจ้าจึงได้พูดให้เห็นใจพ่อแม่ต่อไปอีก

"เรื่องพ่อแม่ของหนูก็เหมือนกัน ท่านเสียใจแทนหนูมาก เสียตายเงินแทนลูก ทำให้คิดอะไรไม่ออกเลยพาลโกรธส่งไปเลย ท่านไม่เคยเป็นคนมีเงินมาก ๆ เลยตลอดชั่วชีวิต หาได้เท่าไรก็ต้องใช้เลี้ยงลูกหมด ลูกตั้ง ๔ คนนะ ลีนเป็ลียงเท่าไร หนูก็คิดดู ดินะที่พี่ฝาแฝด ๒ คนของหนูตายไปตั้งแต่อายุไม่กี่เดือน ไม่งั้นต้องเลี้ยงกันถึงสิบ พ่อกับแม่หนูเคยจับเงินอย่างมาก ก็เป็นแค่เงินจำนวนพันเท่านั้น เรื่องเงินแสนเงินล้าน อย่าว่าแต่ได้จับ เห็นก็ยังไม่เคยเห็น ท่านก็ต้องเสียใจแทนมากมาย ไม่น้อยกว่าหนูหรอก แต่หนูอย่าเป็นห่วง อย่าคิดน้อยใจท่าน พี่จะพูดให้ท่านทั้งสองเห็นใจ และให้อภัยหนูเอง เดี่ยวพี่จะพูดขูให้ว่า ชินทำเป็นโกรธหนูดีเถอะ ถ้าหนูเกิดฆ่าตัวตายไปเสีย ใครจะเลี้ยงครอบครัวละ ดีไม่ดีจะต้องนั่งเลี้ยงหลานฟรี ๆ อีก ๒ คน ถูกขู่แค่นี้ก็ซีครานจะตกใจได้คิด แล้วก็ต้องพูดดีกับหนูไปเอง"

พูดให้เห็นใจพ่อแม่เสียอย่างนี้ ความน้อยใจเสียใจอย่างหนักก็คลายลง ข้าพเจ้าปลอบอยู่นาน พอเธอหยุดร้องไห้ ก็ขอร้องให้คุยอะไร ๆ ให้เธอฟัง ข้าพเจ้าจึงคุยปลอบว่า เสียทรัพย์ไปเพียงเท่านี้ ยังไม่ทุกข์ยากเดือดร้อน

เหมือนพวกบ้านแตกเมืองแตก ทำสงครามเข่นฆ่ากัน ตายบ้างหนีรอด อย่างไม่มีสมบัติติดตัวไป อาศัยในประเทศอื่นบ้าง หรือ อย่างพวกถูกไฟไหม้ เรือสินค้าล่ม พายุถล่ม ถูกปล้น ทุกข์มากกว่าเธอทั้งสิ้น เธอฟังคำพูดของข้าพเจ้า พยายามทำความเข้าใจ คนมีความทุกข์มาก ๆ เป็นนักฟังที่ดี เพราะเป็นเวลาที่ใจไม่มีที่พึ่งที่ไหน ใครพูดอะไรก็เชื่อง่าย เราจึงมักพบกันอยู่เสมอว่า คนที่กลุ้มใจ ทุกข์ใจ ใครชวนไปดูหมอดูก็ไป ไม่ฟังผีเจ้าเข้าทรงก็ไป ไปแล้วก็เชื่อง่าย บางรายเสียเงินเสียทอง ถูกผีปลอมหลอกเอาไปเสียมาก บางคนเอาลัทธิความเชื่อผิด ๆ มาชักจูง ก็พลอยเชื่อตามไปได้ง่าย"

หลังจากที่ข้าพเจ้าปล่อยโยนเธอในวันนั้น ใช้เวลาตั้งแต่ราวบ่าย ๓ โมงจนถึงหนึ่งทุ่ม เธอก็มีกำลังใจสู้ชีวิตขึ้นมาใหม่ แต่งตัวออกไปทำงานได้เป็นปกติ มีรายได้ดีอย่างเดิม คือได้ประมาณเดือนละ ๔-๕ หมื่นบาท ในขณะที่ข้าราชการชั้นตรีชั้นต้น มีรายได้หนึ่งพันบาทเศษต่อเดือนเท่านั้น

ท่านผู้อ่านคงไม่นึกตำหนิว่า ทำไมข้าพเจ้าจึงยุ่งกับผู้หญิงคนนี้นัก อาชีพของเธอน่ารังเกียจถึงเพียงนั้น ข้าพเจ้าขอตอบว่า นอกจากความกรุณาต่อเธอในฐานะเพื่อนบ้าน ที่เห็นกันมาตั้งแต่เกิด รู้ประวัติความจำเป็นต่าง ๆ ไม่ใช่เธอเต็มใจกระทำ แต่ข้าพเจ้านึกเป็นห่วงครอบครัวของเธอ ถ้าเธอมีอันเป็นไปอย่างใดแล้ว ครอบครัวจะขาดแคลนยิ่งนัก พ่อแม่แก่มากแล้ว อายุใกล้ ๗๐ ปี ทำมาหากินอะไรไม่ไหว น้องที่กำลังเรียนยังไม่จบ บ้าง เรียนจบแล้วยังไม่มีงานทำบ้าง อีกหลายคน ยังมีลูกเล็ก ๆ ของเธออีก ๒ คน ข้าพเจ้าคงไม่สบายใจเอา มาก ๆ ถ้าจะต้องเห็นสภาพอย่างนั้น

สำหรับเรื่องหนี้สินที่เธอเอาเงินของข้าพเจ้าไป ถ้าเธอตายเสียแล้ว ก็ต้องถือเป็นหนี้สูญเหมือนกัน ข้าพเจ้าเองเวลานั้น ก็มีเงินเหลือเก็บไว้ใช้จ่ายจำเป็นไม่มากนัก เพราะต้องใช้เลี้ยงดูบิดา ด้วยความจำเป็นหลาย ๆ ประการ ดังนี้ ข้าพเจ้าจึงให้ความเห็นใจเธอจนถึงที่สุด

เพียงไม่ถึงปีหนึ่งต่อมา เธอก็สามารถใช้หนี้ข้าพเจ้าและน้าสาวได้หมด ส่งเสียครอบครัวเป็นปกติ มีอยู่บางครั้ง โบหน้าของเธอพกข้าวดำเขี้ยวกลับไปพักรักษาตัวที่บ้าน ถ้ามดูก็ได้รับคำตอบว่า

"พี่ใหญ่ ตั้งแต่หนูทำศัลยกรรมมาเนี่ย แขนงของหนูมากจริง ๆ บางคนกลับจากหนูไปประเทศของมันแล้วยังเขียนจดหมายสั่งจองมาล่วงหน้าอีก ว่าเมื่อนั้นเมื่อนี้จะกลับมาใหม่ ให้หนูจัดเวลาตอนนั้นให้ว่างไว้ เพื่ออยู่กับมัน"

ไอ้ที่มีเรื่องกันนี้ ก็พวกแขนงที่เคยเป็นของเพื่อนคนอื่นนะแหละคะ มันกลับมามันไม่เอาเพื่อนของหนูอย่างเดิมซะแล้ว มันมาขอจองหนู ไอ้เพื่อนหนูมันก็ยี้วะหนู หัวว่าแย่งแขนงมันนะคะ"

"แล้วหนูแย่งของเค้าจริงหรือเปล่า" ข้าพเจ้าถาม

"หนูไม่ได้แย่ง หนูบอกมันแล้วว่า เตี่ยลิลลี่เค้าโกรธเอานะ ยូอย่ามายุ่งกะไอ้ แขนงมันบอกว่า มันใช้เงินของมันจ้าง มันจะจ้างใครเป็นความพอใจของมัน ตอนนี้หนูสวยมาก สวยจนมันจำไม่ได้ มันอยากได้หนู ลิลลี่ไม่มีสิทธิ์ เพราะมันไม่ได้จอง ลิลลี่จะโกรธมันหรือโกรธหนูก็ไม่ถูกทั้งนั้น"

"แล้วหนูเลยไปกับเค้าเธอ"

"ใช่คะ หนูไปภูเก็ตด้วยกัน ๑๐ วัน ได้มาหลายเงิน ส่งแขนงที่ดอนเมือง พอกลับมาถึงโรงแรม ลิลลี่มันกรากมาตบหนู ตั้งตัวไม่ติดเลย กว่าเพื่อน ๆ จะจับแยกกันได้ ก็เขี้ยวกันทั้งสองฝ่ายแหละคะ เรื่องอะไรหนูจะยอมมันข้างเดียว ก็ตบตีกันมั่วไปเลย เขี้ยวบีมานี้แหละคะดีเหมือนกันจะได้พักสัก ๒-๓ วัน"

ความสวยที่น่าภาคภูมิใจ นำอันตรายมาให้โดยไม่รู้ตัวได้เหมือนกัน แต่หนูสิก็ไม่เข็ด หายดีแล้วก็กลับไปประกอบอาชีพรายได้งามของเธอต่อไปใหม่

ข้าพเจ้าและพ่อแม่ของเธอหวังกันว่า เธอคงเก็บเงินก้อนใหญ่ได้อีกในไม่ช้า เพราะรูปร่างของเธอรวมทั้งหน้าตา เมื่อหายจากฟกช้ำ หายจากเสียใจเรื่องหนี้สิน หรือเรื่องที่ถูกโกง ก็สวยสดงดงามไม่มีที่ติต่อไปดังเดิม เป็นประโยชน์ต่องานอาชีพของเธออย่างล้นเหลือ นักเที่ยวรายไหนก็รายนั้นเข้าก็ชื่นชมหลงไหล ฝรั่งบางคนขอแต่งงานด้วย พาเธอไปเที่ยวประเทศของเขาครั้งละหลาย ๆ เดือน ท้ายที่สุดเธอก็ไม่ยอมแต่งงาน เธอชอบความเป็นอิสระ ก็ขึ้นเครื่องบินกลับมา ใครเกี่ยวกับเธอก็ตั้งใจในการปรนนิบัติ พุ่มพวงเงินให้ไม่อัน

แต่เธอไม่รู้ตัวเลยว่า แก๊งค์นักต้มที่มันต้มเธอไปแล้ว มันส่งคนติดตามดูรายได้ของเธอตลอดเวลา และวางแผนต้มด้วยอุบายชนิดใหม่ เปลี่ยนหน้ากันมา กระทั่งเธอพบผู้ชายคนหนึ่งจึงทราบเรื่อง

ในขณะที่รูปร่างหาเงินได้ง่ายก็จริง แต่ถ้าไม่มีบุญเก๋ารักษาหล่อเลี้ยง ทั้งอาชีพที่กระทำก็ไม่บริสุทธิ์สะอาด เรียกว่าบุญเก่าไม่เลี้ยงไว้ บุญใหม่ไม่ได้ทำเพิ่ม บาปเก่าเวรเก่าที่มีอยู่ก็สามารถตามทันโดยง่าย รายนี้ก็เข้าทำนองดังกล่าว วันหนึ่งเธอก็พาผู้ชายมาเยี่ยมบ้านของเธอด้วยคนหนึ่ง เธอแนะนำให้เพื่อนชายของเธอไหว้ข้าพเจ้า

"พี่ใหญ่ นี่เพื่อนของหนูเองคะ ชื่อเล่นว่าเบะ"

ข้าพเจ้าทักทายเขาโดยสุภาพ ส่วนใจกลับคิดหัวน้แกลงไปลวงหน้ามากมาย

เธอก็บอกว่า ไม่คบผู้ชายไทยโง่งละ เจ้าเบะคนนี้ แม้จะมีลักษณะเป็นคนจีนอยู่มาก แต่ต้องเรียกว่าเป็นผู้ชายไทยนั่นแหละ พูดไทยชัดเจนคร่องเบรียะเลย" เมื่อมีโอกาสอยู่ตามลำพัง ข้าพเจ้าก็ถามว่า

"หนูสิ นี่ไปเจอคุณเบะแกที่ไหนล่ะเนี่ย พี่ว่าเค้าดูท่านักเลง ๆ อยู่นะ หนูคิดดีแล้วหรือ"

"เจอกันในบ่อนไฟตั้งแต่คราวหนูเล่นเสียถูกต้มนั่นแหละคะ พี่ตาแหลมจิง เค้าเป็นนักเลงจริง ๆ นักเลงคุมบ่อนนั่นแหละพี่ เกิดหลงไหลหนูมาก ตื้อทุกวันจนหนูใจอ่อน" เธอชี้แจง

"หนูคิดดีแล้วหรือ พี่บอกตรง ๆ นะ กลัวเขาโกหนูจะ พี่พูดแล้วอย่าหาว่าดูถูกแฟนหนูละ หนูกลัวเค้าเป็นแมงดา มั่งรีเปล่า" ข้าพเจ้าตึง เธอหัวเราะคิกคักอย่างขบขัน

"เค้าเป็นแมงดาชนิดหนูเป็นฝ่ายไถเค้า นะคะพี่ใหญ่ ไม่ใช่เค้าโกหนู เค้าบอกว่า นอกจากหลงรักหนูแล้วยังสงสารด้วยที่ถูกต้มตุ๋น และเตือนหนูว่า พวกที่มันสมคบกันต้มหนูมันจะไม่เลิกรา พอหนูมีเงินขึ้นมา มันจะหาทางรีดไถเอาอีก จะโดยอุบายอะไรมันเอาทั้งนั้น ถ้าต้มไม่ได้ ชูเชิญกรรโชก ทำร้ายร่างกายมันเอาทั้งนั้นทุกรูปแบบ เพราะมันมีพวกคอยติดตามดู พวกผู้หญิงอาชีพอย่างหนู ที่โรงแรมที่หนูทำงานอยู่ทุกคน มันรู้หมดว่าใครมีรายได้ดีไม่ดีเท่าไรยังงี้ ตั้งแต่หนูทำศัลยกรรมสวยงามมานี้ มันรู้รายได้ของหนูหมดเลย มันจึงวางอุบายต้มหนูอย่างแยบคาย เบะเค้าสงสารหนูมาก แต่ก็ไม่มียุทธศาสตร์รับมืออะไรกับพวกแก๊งค์นี้ แต่ถ้าหนูยอมรับเบะเป็นแฟน พวกมันจะยอมเว้นหนูชักรายหนึ่งเพื่อเห็นแก่เบะ" เธอเล่าความจำเป็น สีน้หน้าเปลี่ยนจากอาการขบขันเป็นเคร่งขรึมกังวล

ข้าพเจ้าเข้าใจความจำเป็นของเธอขึ้นมาทันที ถามถึงความจำเป็นอยู่ต่อไป

"เบะเค้าห้ามหนูทำอาชีพนี้รีเปล่า"

"ไม่เชิงห้ามหรอกคะ พูดแต่ว่า เค้ารักหนูมาก ก็เลยรู้สึกหวง ไม่อยากให้มีอาชีพแบบนี้ อยากรจะมีเงิน

ก้อนใหญ่เปิดร้านให้หนูขายอาหาร ร่วมกันตั้งตัวซะที แต่อาชีพอย่างเค้ มั่นไม่มีอะไรแน่นอน คุมบ่อนด้วย เล่นไปด้วย บางคืนร่ำรวยเป็นแสน วันสองก็จนเป็นแสนอีกเหมือนกัน"

ฟังเธอพูดแล้ว ข้าพเจ้าต้องถอนหายใจเฮือกใหญ่ หนักใจแทนเสียจริง แม่จะมองเห็นอยู่ชัด ๆ ว่าการคบกับนักเลง มีแต่เรื่องเสียหายขาดทุน แต่ถ้าพวกเขาไว้ใจต้องทวงหนี้ใช้หนี้กันแล้ว อำนาจกรรมนั้นย่อมทำให้เห็นผิดเป็นถูกเห็นชั่วเป็นดี หลงคบหาสมาคมกันจนได้

คนชื่อเบะ เพราะมีแผลเป็นบนศีรษะ เคยถูกตีจนหัวเบะ มาทวงหนี้สตรีที่ข้าพเจ้าเล่าถึงอยู่ ข้าพเจ้ามองเห็น แต่เธอผู้นั้นมองไม่เห็น กลับเห็นว่าเป็นคนมาค้าจุน อุปการะช่วยเหลือ แม่นายเบะเองก็ไม่คิดล่อลวง รีดไถ หลงไหลรักใคร่ด้วยความจริงใจก็ตาม แต่เรื่องราวความจำเป็นของเขา ทำให้ต้องเบียดเบียนอีกฝ่ายหนึ่ง โดยไม่เจตนาอยู่ร่ำไป

แต่แล้ว เธอผู้นี้ก็ไม่สามารถเก็บเงินเป็นก้อนเป็นกำได้อีก กระทั่งลงทุนเดินทางไปประกอบอาชีพอย่างเดียวกัน ถึงในประเทศญี่ปุ่นเกือบปี ได้เงินมาเป็นแสน ๆ ก็ต้องมาหมดสิ้นลง เพราะเรื่องของคนในครอบครัว มีอุบัติเหตุบ้าง บ่วยบ้าง ภูคนายเบะยืมเพราะเสียการพนันบ้าง

ในที่สุด นายเบะถูกเจ้านายของตน ให้อุ่นใจอีกคนหนึ่งมาแทงตายถึงในบ่อน เนื่องจากรู้ความลับต่าง ๆ ของเจ้านายมากเกินไป และคิดลาออกไปประกอบอาชีพสุจริตอื่น เพื่อเลี้ยงดูเธอผู้เป็นภรรยาของเขา เพราะถ้ายังมีอาชีพเดิมอยู่ ทั้งคู่จะไม่สามารถตั้งตัวได้ไปชั่วชีวิต

หนูลิศเร้าโคกอยู่อีกพักใหญ่ เพราะนายเบะอยู่กับเธอหลายปีข้าพเจ้าเตือนให้เธอนึกถึงลูก ๆ ว่า

"พี่เห็นใจหนูมากนะ พอเจอคนดีรักหนูจริงขึ้นมา ทั้งยังรักลูกของหนูจริงด้วย ก็มามีอันพลัดพรากจากกัน ความจริง พี่ว่าหนูมีเวรต้องใช้หนี้เบะเค้ อาจจะเคยคิดโก่งเค้ามามาตั้งแต่ชาติก่อน ๆ ก็ได้ เค้จึงมาทวงหนี้หนูโดยไม่ตั้งใจ ให้เราต้องทำมาหากินช่วยเหลือเค้ตลอดมา พอเค้เกิดอยากจะช่วยเหลือหนูบ้าง หนี้เวรนั้นก็หมดลงพอดี เลยต้องมียันเป็นไป เค้มาทวงหนี้เท่านั้น อย่าคิดอะไรมากเลยนะ ตั้งใจเลี้ยงลูกให้ดีเถอะ"

ข้าพเจ้าไม่เห็นเธออีก ๒-๓ ปี เพราะต้องเข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ เพื่อทำงานเกี่ยวกับการเผยแพร่ธรรมะ ทราบข่าวเธอแต่เพียงว่า ยังหลงเรื่องการพนันห่วยไต่ดินอยู่ไม่เลิก เห็นกันอีกครั้ง ก็ต้องตกใจ ใบหน้าที่เคยฉิดสารบางอย่างเข้าไปทำให้ดูเต่งตึง กลับเหี่ยวยุบลงไปกองอยู่บริเวณคางดูน่าเกลียด ข้าพเจ้านึกในใจว่า

อ้อฮ้อ ช่างเหมือนคางเจ้าหมาบูลด็อก หรือคางเจ้าบ็อกเซอร์เลย ส่วนปากก็ถามว่า

"ตอนนี้หนูอายุเท่าไรแล้ว"

พอเธอตอบว่า สามสิบเศษ (ข้าพเจ้าจำไม่ได้ว่าเศษเท่าไร) ก็เตือนเธอว่า

"อาชีพของหนูมันเกี่ยวกับอายุด้วยนะจ๊ะ อายุมากรูปร่างหน้าตามันมีแต่เสื่อมลงทุกที ตอนนี้ยังพอหาได้อยู่ ต้องเก็บไว้ใช้ยามที่เราทำมาหากินไม่ได้ด้วยนะ"

"พี่ใหญ่จะพูดว่าตอนนี้หนูโทรมมากโชโหมคะ หนูรู้คะ เพราะตอนนี้หนูหาแขกผู้พอกเ้าะ ๆ มั่นไม่ได้ เดียวกลับไปนี่ ต้องไปทำผ้าตัดใหม่อีกหนแล้วคะพี่"

ลูกชายข้าพเจ้าได้พลเธออีกครั้งในปี ๒๕๓๒ นี้เอง เขาบอกว่า

"แม่ครับ น้าลีเค้าสวยยังกะสาวรุ่น ๆ อีกแล้ว เค้าบอกว่าไปทำหน้าที่ใหม่ แก้มไม่เหี่ยวย่นลงไปกองที่คาง เหมือนตอนแม่เห็นครั้งสุดท้ายแล้วครับ"

ข้าพเจ้าตอบลูกไปว่า

"น้าลีเค้าประมาทในวัยและชีวิตเหลือเกินแล้วลูก คนสติปัญญาอย่างเค้า อาชีพอย่างเค้า แม่พูดความจริงยังไง เค้าก็มองไม่เห็น หรือถ้าเห็นเค้าก็ไม่ยอมรับ ต้องแสวงหาวิธีการต่าง ๆ มากลบเคลื่อนแก้ไข จริงอยู่ ศัลยแพทย์เค้าสามารถกรีดผิวหนัง เย็บเก็บใบหน้าย่นเหี่ยว ๆ ให้ตึงได้ก็จริง แต่จะทำได้ก็ครั้งกันเดียว เพราะทำแล้วก็เหี่ยวอีกทุกครั้งที่ไป มันก็จะมีวันหนึ่งที่ใบหน้าหมดสภาพ ทำอีกไม่ได้แล้ว เวลานั้นแหละจะต้องเสียใจเจ็บปวด ยิ่งกว่าผู้คนที่เข้าใจความจริงของธรรมชาติ แล้วยอมรับมันเสียแต่ต้น คนประเภทนี้แหละจะใช้ชีวิตอย่างไม่ประมาทมาก เหมือนพวกหลงแต่งรูปอย่างน้าลี"

ตอบลูกแล้วข้าพเจ้าก็นึกไปถึงเหตุการณ์ในสมัยพุทธกาลที่เคยอ่านพบ เวลานั้นพระอานนท์บีบนิ้วพระวรกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วกล่าวปรารถนาต่อพระองค์ว่า ทำไมจึงเป็นเช่นนี้ พระฉวีไม่พูดพ้องเหมือนเมื่อก่อน พระสรีระห้อยนัยน์เป็นเกลียว พระกายค้อมไปข้างหน้า พระจักขุ พระโสตะ พระฆานะ พระชีวหา พระกายปรากฏว่า แปรปรวนไปหมด

พระผู้มีพระภาคตรัสตอบว่า ดูก่อนอานนท์ ที่เธอกล่าวนั้นถูกต้องแล้ว ความชราก็มีอยู่ในความเป็นหนุ่มสาวนั่นแหละ ความเจ็บไข้ก็มีอยู่ในความแข็งแรง ความตายก็มีอยู่ในความมีชีวิต ถึงแม้ท่านจะดิ้นรนความแก่ที่เลวทราม ที่ทำให้ผิวพรรณทรามไป ความแก่ก็ยังคงย่ำยู่รูปที่น่าพึงใจอยู่นั่นเอง แม้จะมีชีวิตอยู่กันได้ถึงร้อยปีก็ต้องพบความตายในที่สุด ความตายไม่ยอมละเว้นอะไร ๆ ย่ำยู่ทุกอย่างหมดทีเดียว

ข้าพเจ้านำเรื่องตอนนี้มาเล่าไว้ เพื่อยืนยันว่าแม่เป็นถึงสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระวรกายยังต้องตกอยู่ในความแก่ ความตาย ก็คนธรรมดามีแต่บาปอย่างพวกเรา จะแก้ไขความแก่ความตายสำเร็จได้อย่างไร ปกปิดได้บ้าง ก็เพียงชั่วคราวเท่านั้น ทำตลอดไปไม่ได้

ต่อจากนั้นข้าพเจ้ายังพูดสอนเตือนสติลูกเรื่องการประกอบอาชีพ ไม่ควรทำอาชีพที่เป็นบาป เช่น ทำทุจริตทางกาย ๓ อย่าง ทางวาจา ๔ อย่าง (ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม พูดปด พูดล่อลวง พูดคำหยาบ พูดเพื่อใจ)

"อย่างน้าลีนีละลูก เค้ามีอาชีพทำผิดทางกาม ยังต้องผสมด้วยเรื่องพูดโกหก เพราะต้องพูดจาหลอกลวงให้แขกหลงไหล ไม่รัก บอกว่ารัก ออกอันต่าง ๆ อันเป็นเรื่องพูดเพื่อใจ แถมทำด้วยยั่วชวนให้ผู้ชายหลงไหลในกามคุณ เป็นอาชีพที่เป็นบาป ได้เงินมา เงินนั้นก็มีการแสวงหาไปแฝงอยู่ ทำให้เกิดความวิบัติได้ง่าย ๆ เงินมาก แต่ต้องพบความวิบัติบ่อย ลู่อชีพสุจริตที่มีรายได้น้อย แต่อยู่ยั่งยืนดีกว่านะลูก"

"ผมเห็นเค้าเคารพและเชื่อฟังแม่ดีออกนะครับ แม่พูดให้สติเค้าเลิกอาชีพนี้ไม่ได้เลยครับ" ลูกชายถามข้าพเจ้า

"คงอยากจะลูก อาชีพของเค้าทำให้ไม่มีเวลาสร้างบุญกุศลเลย เย็นเข้าไปในโรงแรมตั้งหน้าแต่หาแขก ได้แล้วก็ไปเสพกามด้วยกัน ใช้เวลาตอนกลางวันให้หมดไปด้วยเรื่องเพศจนเต็มที กลับที่พักในตอนเช้า ก็เหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียสิ้นเรี่ยวแรง กินนอนไปทั้งวัน ตื่นตอนเย็นรีบเข้าร้านเสริมสวย แต่งหน้าแต่งผมแต่งผิว หิวเงินหากามวนเวียนกันไม่จบสิ้น ใจของเค้าเขื่อมอยู่แต่เรื่องแบบนี้ ไม่เปิดรับความคิดและสติปัญญา ที่ถูกที่ควรอย่างอื่นหรอก อีกอย่างนะลูก ภาพของธนบัตรเป็นปึก ๆ สีม่วง สีแดง ยั่วย้อมใจให้หลงไหลไม่จบสิ้น วันนี้ได้สีม่วง ๔

ไบ วันต่อ ๆ ไปก็หวังว่าจะได้มากขึ้นเป็น ๖ ไบ ๑๐ ไบเรื่อยไป ในสมองเค้าจึงมีแต่เรื่องกลมายาต่าง ๆ ที่จะใช้หัวนล่อม ขอความเห็นใจจากแขกที่มาเที่ยว เรื่องโกหกเพื่อเจ้า จึงกลายเป็นงานประจำ คู่กันกับงานค้ำกาม" ข้าพเจ้าตอบลูกตามเหตุการณ์ที่เคยได้รับคำบอกเล่า

วันหนึ่งข้าพเจ้าไปพบ ลี

"เออ ลีนี่มีนาฬิกาผู้ชายด้วย หัวเข็มขัดผู้ชายที่เป็นทองคำด้วย แหวนผู้ชายด้วย ราคาแพงลี้เลยเนี่ย โอ้โฮ นาฬิกาที่ว่ามันเป็นหมื่นเลยนะยี่ห้อนี้นะ" ข้าพเจ้าทักขึ้นเมื่อเห็นเธอรื้อกระเป๋าถือครั้งหนึ่ง เมื่อกลับไปเยี่ยมบ้าน

"หนูไปซื้อของพวกนี้มาทำไมกัน จะให้ใครใช้"

อีกฝ่ายหัวเราะร่วน ลงลูกคอคิดคักอย่างชอบใจในคำถามเซย ๆ ของข้าพเจ้า

"ม่า ย ช่า ย ค่า" เธอตอบยานคาง

"หนูทำบทโศก ออกดออันเจ้าซาอุษาประจำ คนที่พี่เคยเห็นที่ประตุน้ำ จำได้มั๊ยคะ มันเคยมาเที่ยวบ้านเราด้วยไง เคยเห็นพ่อแม่แล้วก็ลูกสองคนของหนูด้วย หนูก็ว่าแม่ไม่สบายมาก ลูกไม่มีค่าเล่าเรียน ร้องห่มร้องไห้ไปตามเรื่อง ตอนคืนวันสุดท้าย ที่มันจะกลับประเทศมันนะคะ มันสงสารหนู แต่เงินก็หมดเพราะมาคราวนี้ เราพากันเที่ยวทั่วเมืองไทยเลย ไปเชียงใหม่ สงขลา ภูเก็ต เงินสดหมดตัว ก่อนขึ้นเครื่องบิน มันจึงถอดของพวกนี้ให้หนู ยังบอกอีกว่า กลับมาถึงบ้านมันแล้วจะส่งมาให้อีก พี่ใหญ่เห็นมั๊ย น้ำตาหนูราคาแพงนะคะเนี่ย"

ข้าพเจ้าอึ้ง พุดตอบอะไรไม่ออก เธอกลายเป็นเป็นนักแสดงที่ตีบทแตก ชนิดไม่น้อยหน้าดารารายานต์ ในใจก็ได้แต่คิดต่อไปว่า ก็เงินที่ได้มามันไม่บริสุทธิ์ยั้งนี้ มุสาวาทหลอกเอาของเค้ามา สมบัติมันก็เลยกลายเป็น วิบัติได้ง่าย ๆ

นับเวลาที่ข้าพเจ้าสนใจหลักธรรมของศาสนามาจนขณะนี้ ๓๐ ปีเต็ม น้อยกว่าอายุของลีเพียงไม่กี่ปี ตลอดเวลาเหล่านี้ข้าพเจ้าพบเห็นเธอตลอดมา เพราะบ้านของเธออยู่ติดบ้านบิดาของข้าพเจ้าในชนบท แต่ข้าพเจ้าไม่สามารถให้ข้อธรรมใด ๆ สอนใจเธอได้เลย พิจารณาแล้ว ใคร่ครวญถี่ถ้วนแล้ว บางทีบางโอกาสก็พูดสอนไปแล้ว แต่เธอก็รับฟังไม่รู้เรื่องจริง ๆ เหมือนพูดกันคนละภาษา และเมื่อสังเกตดูให้ดี เหล่าหญิงชายที่หมกมุ่นในเรื่องทางเพศเหล่านี้ จะเป็นเหมือนกันหมด คือไม่มีสติปัญญาพอ ในการรับฟังข้อคิดทางธรรมแต่อย่างใด เว้นแต่บางคนทีพอจะมีบุญเก่าอยู่บ้างจึงจะได้ผล

ตัวอย่างที่ข้าพเจ้าได้พบที่เล่าให้ท่านฟังอยู่นี้ ทำให้ข้าพเจ้าพลอยเข้าใจถึงคำสอนในศาสนาของเราที่ว่า คนที่เป็นกระเทย หรือมีความรู้สึกลักเพศ คือเพศจริงเป็นอย่างหนึ่ง แต่ความรู้สึกอยากเป็นอีกเพศหนึ่งเป็น อากัฟลัตว์ ศึกษาปฏิบัติธรรมไม่เป็นผล เพราะจิตใจเขาย่อมเป็นกังวลอยู่แต่เรื่องกามเรื่องเพศ ยุ่งอยู่อย่างนี้ จะมีปัญญาคิดถึงเรื่องธรรมะได้อย่างไร เขาย่อมหมดเวลาไปกับเรื่องตกแต่งร่างกายให้เป็นอย่างเพศที่เขาต้องการ

คนใดหลงรูปทั้งรูปร่างกาย และรูปที่เป็นวัตถุสมบัติ ก็ต้องห่างจากธรรมไปโดยปริยายดังนี้เอง

มนุษย์เหม็น ๆ

ในวัยเด็ก ตั้งแต่จำความได้จนถึงอายุราว ๆ ๑๑-๑๒ ปี ในหมู่บ้านที่ข้าพเจ้าอาศัยอยู่ไม่มีใครรู้จักสถานที่ถ่ายอุจจาระที่เราเรียกกันว่า "ส้วม" เลย รู้จักกันแต่เรื่อง ทุง กับ เว็จ

ทุง หมายถึง ทุงนา ซึ่งอยู่ไม่ห่างจากเขตบ้าน ใครปวดอุจจาระก็จะไปถ่ายที่ทุงนา หรือในป่า ทุ่งไผ่เป็นกอง ๆ หรือบางคนก็เรียบบ่อยหน้อยก็ใช้จอบขุดเป็นหลุมเสียก่อน ถ่ายเสร็จแล้วจึงกลบ หาบานที่จะทำ "เว็จ" ได้น้อยเต็มที

เว็จ เป็นบ่อดินหลุมใหญ่ ๆ ขุดให้ลึกสักหน่อย ไซ้ไม้ไผ่ทั้งลำตัดเป็นท่อนยาว ๆ หรือไม้อื่นท่อนซี่ง ๆ สองท่อน พาดปากหลุมระยะห่างพอให้นั่งยอง ๆ สะดวก ใช้ทางมะพร้าวมุงเป็นฝา กั้น ๔ ด้าน เว้นทางเดินเข้าออกเล็กน้อย บางบ้านก็ทำประตู บางบ้านก็ไม่ทำ หรือบางที่ใช้ทางหมากทำประตูห้องคล้ายม่าน เวลาใครปวดอุจจาระ ก็จะไปนั่งบนไม้ที่วางพาดปากหลุมแล้วถ่ายลงไป เว็จบางแห่ง ก็ใช้รวมกันหลาย ๆ บ้าน บ้านข้าพเจ้ามีเว็จหลุมใหญ่ ไซ้กัน ๓ บ้าน เวลาข้าพเจ้าไปถ่าย ข้าพเจ้าอดมองดูสิ่งปฏิภูลในหลุมข้างล่างไม่ได้ มันช่างน่าเกลียด เป็นของเก่าก็มี ของใหม่ก็มี ทั้งกลิ่นก็เหม็นอย่างรุนแรงที่สุด ที่น่าขยะแขยงคือมีหนูหนอนขนาดต่างๆ ซอนไชอยู่เต็มไปหมด ดูยวบย้วยเยี้ยไม่มีหยุดนิ่ง เหมือนมันกินไม่รู้จักพอ ยังมีแมลงวันขนาดต่าง ๆ ตอมดำเต็มไปทั่ว เวลาก่อนอุจจาระหย่อนลงไปใหม่ ผุ้งแมลงวันก็บินขึ้นแตกกระจายจากฝูง เสียงปีกของมันกระทบอากาศดังหึ่ง ๆ เมื่อเราพูดกันถึงของเน่า ๆ เราจึงมักใช้คำบรรยายลักษณะว่า "เหม็นหึ่ง" เพราะต้นเหตุจากเสียงปีกแมลงวันแหวกกระทบอากาศดังนี้เอง

ข้าพเจ้าดูของสกปรกเหล่านี้แล้ว ก็ให้นึกสงสัยครั้งแล้วครั้งเล่าว่า ทำไมนะร่างกายของคนเราจึงมีของสกปรกขนาดนี้ไหลออกมา บางทีไปเข้าถ่ายพร้อมกับเพื่อน เห็นทั้งของเพื่อนและของตนเองน่าเกลียดไม่แตกต่างกัน ของคนใหญ่ ๆ ยิ่งน่ารังเกียจมาก เพราะกองใหญ่กว่า เหม็นมากกว่า วันใดฝนตกก็ยิ่งแทบจะนั่งทนไม่ไหวต้องถลกชายผ้าถุงขึ้นปิดจมูก

ในเวลานั้นตั้งแต่จำความได้ ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นความแตกต่างเรื่องความสวยงาม ในรูปร่างหน้าตาของใคร ๆ เลย มีความรู้สึกแต่ว่า ซี้เหม็นเหม็นกันหมดทุกคน ใครจะชมว่าใครสวย ก็เป็นเรื่องพูดโกหกบ้าง ประจบเอาใจกันบ้างไปเสียทั้งนั้น

นี่ข้าพเจ้าพิจารณา อสุภะ (ความน่าเกลียดของร่างกาย) หรือจะเรียกว่า พิจารณาอาหารปฏิภูลสัญญา (ความจำได้ว่า อาหารเป็นของน่าเกลียด) ได้ตั้งแต่เด็ก โดยไม่ทราบว่ นั่นคือการปฏิบัติตามคำสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าเวลานั้น มีใครสักคนสอนหลักธรรมเรื่องนี้ให้สักหน่อย ข้าพเจ้าคงจะมีปัญญารู้อะไรเป็นอะไรมาตั้งแต่เยาว์วัยครั้งกระโน้น

แต่ข้างเป็นโชคร้ายจริง ๆ ที่ผู้คนที่แวดล้อม นับตั้งแต่พ่อแม่หมู่ญาติ และคนทั้งหลายทั่วไปกลับสอนข้าพเจ้าในทางตรงข้าม ให้เห็นจริงเป็นเท็จ ให้เห็นเท็จเป็นจริง คือให้เห็นร่างกายที่น่าเกลียดเป็นของน่ารักษา น่าทะนุถนอมไว้ เป็นของน่าชื่นชม ต้องทำให้สวยงามอยู่ตลอดเวลา ไม่ให้เห็นตามจริงว่า เป็นของน่าเกลียด

นี่คือความจริง ในสังคัมพุทธระดับตั้งแต่ชุมชนที่เล็กที่สุดไปจนถึงใหญ่ที่สุดระดับโลก ก็ยังหลงใหลยึดถือเรื่องเท็จเป็นเรื่องจริง เรามีการประกวดสิ่งต่าง ๆ ทุกชนิด ทั้งเรื่องรูป รส กลิ่น เสียง และสัมผัส โดยเฉพาะเรื่องรูปมีมากเป็นพิเศษ ประกวดหญิงงาม ชายงาม เครื่องแต่งกายที่เป็นเสื้อผ้า ที่เป็นเครื่องประดับ ประกวดคนด้วยกันแล้วยังไม่พอ ประกวดกระทั่งสัตว์ ประกวดการออกแบบสิ่งต่าง ๆ นานาชนิด ก็เรื่องของการหลงใหล

มัวเมา เห็นรูปต่าง ๆ ไม่ถูกต้องตรงตามความจริงทั้งสิ้น

เมื่อได้รับความคิดเห็นผิด ๆ ถ่ายทอดมาจากคนรุ่นก่อนรุ่นแล้วรุ่นเล่า ก็ยึดถือเชื่อตามกันผิด ๆ ตลอดเวลา เราจึงมักพบเห็นกันอยู่เสมอว่า ผู้คนหลงใหลชื่นชมคนสวยคนงาม คนเป็นดารา นิยมทำตามแฟชั่นที่สังคมสร้างขึ้นหลอกลวง เอาผลประโยชน์ทางการค้า เหล่านี้เป็นต้น

ข้าพเจ้ารู้จักสุภาพบุรุษนักแสดงท่านหนึ่ง เป็นเพียงแคตัวประกอบ เล่าให้ฟังว่า ขนาดเขามีอายุมากแล้ว (ราว ๆ ๔๐ เศษ) ยังมีพวกสตรีหลงใหลตัวเขา ทั้งมีอายุและวัยรุ่น พร้อมทั้งจะให้เขาทำผิดศีลข้อที่ ๓ ด้วยอยู่เสมอ นี่คือโทษของการขาดปัญญาไม่รู้สิ่งทั้งปวงตามจริง ย่อมพร้อมที่จะทำอกุศลกรรมได้ทุกเมื่อ

ที่เล่าให้ท่านฟังนี้ ใ้ว่าข้าพเจ้าจะตีพิเศษ จริงอยู่ แมในวัยเด็กจะพอมีปัญญา รู้จักคิดอยู่บ้างก็ตาม แต่ก็ไม่สามารถต้านทานกระแสความนิยมของชาวโลก โดยเฉพาะในหมู่ผู้คนที่แวดล้อมได้สำเร็จ ในที่สุดก็พลอยคล้อยตามพวกเขา จะเต็มใจหรือไม่ก็ตาม ก็ต้องทำ มิฉะนั้นก็จะกลายเป็นคนผิดพวกผิดปกติไป ยิ่งอยู่ยากในสังคมหนักยิ่งขึ้นไปอีก

แต่ที่นำมาคุยกับท่านผู้อ่าน ก็เพื่อให้พวกเราช่วยกันสร้างค่านิยมที่ถูกต้อง ให้แก่คนรุ่นหลังซึ่งเป็นลูกหลานของเรา ให้เขาเห็นอะไร ๆ ในโลกนี้ตามความเป็นจริง เขาจะได้ไม่เดินหลงทางเหมือนเรา เป็นการตัดไฟที่ต้นลม

เรื่องการใช้ชีวิตเพราะขาดปัญญาหลงใหลในรูปต่าง ๆ นั้นมีตัวอย่างที่เราได้เห็นได้ฟังกันอยู่มากมาย จะนำมาเล่าสู่กันฟัง ก็ร้อยก็พันเรื่องก็เล่าไม่หมด เรื่องเหล่านั้นเวลาเกิดขึ้นกับผู้อื่น เรามักจะมองออก พิจารณารู้ ตัดสินได้ว่าอะไรควรอะไรไม่ควร แต่พอเกิดกับตนก็เหมือนเส้นผมบังภูเขา หรือเหมือนพงเข้าตาตนเอง เขี่ยกันไม่ออก พลาดทำเสียที่กันอยู่รำไป บางทีเพราะความหลงรูป ให้ทุกข์ให้โทษถึงฆ่ากันตาย เช่น รักเขา เขาไม่รักตอบ กลับไปรักคนอื่น ตนเองทนไม่ได้ ไปฆ่าเขาหรือฆ่าตนเองไปด้วย ถ้าหลงรูปที่เป็นวัตถุ อยากรู้อยากเห็นอย่างโน้นอย่างนี้ที่ตนพอใจ อยากรู้อยากเห็น อยากรู้อยากเห็น ได้มาโดยสุจริต ก็เลยเอามาทางทุจริต ลักขโมย คดโกง ซึ่ปล้น ทำอหิงสาทาน ด้วยวิธีการต่าง ๆ

ข้าพเจ้าไม่ได้นำเรื่องทั่วไปเหล่านั้นมาเล่า จะขอเล่าเฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับตนเอง เกี่ยวกับเรื่องพอใจในรูป เป็นเหตุการณ์ตอนวัยรุ่น ถือเป็นอุทาหรณ์ จุดประสงค์เพื่อประโยชน์ต่อเด็ก ๆ ทั้งก่อนวัยรุ่น วัยรุ่น และย่างเข้าวัยหนุ่มสาวเป็นสิ่งสำคัญ สำหรับชีวิตของผู้ใหญ่ คงจะได้ทั้งสติ มีทั้งปัญญาพิจารณาเรื่องเหล่านี้ออกได้บ้างแล้ว

ปีนั้น พ.ศ. ๒๔๙๓ ข้าพเจ้าเรียนจบประโยคมัธยมศึกษาคือชั้น ม. ๖ ในสมัยประโยคประถมศึกษาที่มีเพียง ๔ ชั้น ในฐานะที่สอบได้คะแนนยอดเยี่ยมเป็นที่หนึ่งของจังหวัด จึงได้รับคัดเลือกให้เป็นนักเรียนทุนของจังหวัด มาอยู่ในโรงเรียนประจำแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ นักเรียนรุ่นเดียวกับข้าพเจ้าอยู่ประมาณ ๓๐๐ คน มาจากทุกจังหวัด จังหวัดอื่น ๆ ส่วนใหญ่มีนักเรียนมาเกินหนึ่งคน พวกเขาจึงมีเพื่อน สำหรับจังหวัดของข้าพเจ้ามีเพียงลำพังคนเดียว ต้องมาหาเพื่อนเอาเอง เราอยู่กันเฉพาะนักเรียนสตรีล้วน ๆ อายุกำลังเข้าสู่วัยรุ่นคือ ๑๕-๑๗ ปี กำลังเริ่มสนใจเพศตรงข้าม

แต่ระเบียบการเป็นนักเรียนประจำกินนอนของที่นี่เคร่งครัดมาก วันหยุดเสาร์-อาทิตย์ ถ้าไม่มีผู้ปกครองมารับแล้ว จะออกไปไหนเองไม่ได้เป็นอันขาด ผู้ปกครองส่วนใหญ่ของนักเรียนมักอยู่ต่างจังหวัด ดังนั้น วันหยุดประจำสัปดาห์ จึงมักไม่มีใครออกไปไหนนักเรียนหลาย ๆ คนทั้งเป็นรุ่นพี่ รุ่นน้อง หรือรุ่นเดียวกันที่มีความ

รู้สึกทางเพศค่อนข้างสูง จึงอุปโลกสมบังคับตัวเอง ให้คนโน้นเป็นผู้หญิง คนนี้เป็นผู้ชาย แล้วรักใคร่ชอบพอกันฉัน ซูสาว คนไหนรูปร่างหน้าตาดีหน่อย ก็จะมีคนชอบพอหลายคน มีการทะเลาะวิวาทหึงหวง ถึงกับลงมือตบตีทำร้ายร่างกายกัน เหมือนเรื่องซูลาวระหว่างเพศที่เป็นชายหญิงจริง ๆ

ข้าพเจ้าไม่นิยามเรื่องทำนองนี้ มีความรู้สึกว่าเป็น "โรคจิต" เป็นพวกน่าเกลียดน่ากลัว น่าขยะแขยง

แต่แล้ววันหนึ่งก็ถึงคราวตัวข้าพเจ้าเองจะต้องพบเหตุการณ์ทำนองที่ว่านี้บ้าง เมื่อข้าพเจ้าจำได้ว่า วันนั้นเลิกเรียนแล้ว ได้ถอดกางเกงในที่เปื้อนเปื้อนใส่ไว้ในกระป๋องซักผ้า ซ่อนไว้ใต้ตู้เสื้อผ้า แล้ววิ่งไปซุ่มกีฬาตามคำสั่งของครูพลศึกษา ตั้งใจว่าเลิกซ้อมจะมานำไปซักตอนอาบน้ำ แต่พอกลับจากซุ่มกีฬา ปรากฏว่ามีคนแอบซักกางเกงในให้ข้าพเจ้าสะอาดเรียบร้อย เมื่อถามดูก็ไม่มีใครยอมรับ

หนึ่งครั้ง สองครั้ง สามครั้งผ่านไป ข้าพเจ้าเหลืออดเหลือทน จึงวานเพื่อนที่อยู่ใกล้ให้ช่วยสังเกต พูดกับเขาว่า

"นี่เธอดูให้ชั้นหน่อยเถอะน่า ใครมันอุตริทำยั้งี้ กางเกงสกปรกจะตายไป เค้าชั๊กของคนอื่นได้ยั้งี้กัน"

"เฮ้ย นาย เรารู้ว่ามันเหม่ง ๆ นะ คนที่จะทำให้นายยั้งี้ได้มันต้องรักนาย หยั่งว่า ชะแล้ว" เพื่อนตอบข้าพเจ้าใจหายวาบ ยิ่งเกลียดยิ่งต้องเจอรีเนี่ย

"ว้า ! แล้วจะทำไงดีนี่ นายเห็นตัวมี้ยี้ มันใครกันฮี้!"

"เออน่า แล้วจะแอบดูตัวให้ ตอนไปซุ่มกีฬาที่ตะโกนบอกเราดัง ๆ แล้วกัน คนนั้นเค้าจะได้ได้ยิน แล้วมาขโมยไปซักให้อีก นี่โทษคนอื่นไม่ได้หรอก นายมันอยากสมาร์ท แล้วก็เท่เหมือนผู้ชายเองนี่หว่า ไอ้ท่าทางของนายนี้ให้พวกผู้หญิงเค้าหลงใหลรูมี้ยี้" เพื่อนพูดเหมือนเขากับข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้หญิง

เวลานั้นหุ่นข้าพเจ้าไม่ใช่อย่างที่หลวงพ่อบอกเรียกให้คนอื่นฟังว่า "เหมือนช้าง" คือไม่ได้อ้วนมากอย่างนี้ มีสัดส่วนแค่ ๓๒-๓๓-๓๕ นิ้วแค่นั้นจริง ๆ น้ำหนัก ๕๓-๕๖ กิโลกรัม สูงเกือบ ๑๖๐ ซม. ผิวเนื้อสองสี ไม่ขาวไม่ดำมาก หน้าตาที่ใคร ๆ โดยเฉพาะนักเรียนรุ่นพี่ชอบพูดกันว่า "คมขำ" แต่ข้าพเจ้าไม่เคยมองตัวเองเลยสักครั้ง รู้แต่ว่าไม่ใช่คนสวยงาม แต่ก็ไม่ถึงกับน่าเกลียด ลักษณะเฉพาะคือบุคลิกที่ค่อนข้างเข้มแข็ง และเป็นผู้นำ ซึ่งเป็นเองโดยอัตโนมัติ และให้ทุกซ์ให้โทษตนเองอยู่เสมอ เนื่องจากมักถูกแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าประเภทต่าง ๆ จนต้องถึงกับหนีการประชุมหลายครั้งหลายหน ป้องกันการถูกเลือกตั้ง

ด้วยรูปอย่างทีกล่าวมา นักเรียนหญิงรุ่นเดียวกันหลายคนเกิดหลงข้าพเจ้า เก็บไปไฟฝันถึง บางรายทะเลาะกันเองด้วยพิชรักแรงหึง โดยที่ข้าพเจ้าไม่ทราบเรื่องด้วย มาคิดสังเกตตอนที่มีเรื่องผ้าถูขโมยนำไปซักรีดเรียบร้อย กระทั่งมาถึงเรื่องกางเกงในดังกล่าวยังมีอีก ขณะที่ข้าพเจ้าในฐานะนักกีฬาเนตบอลล์ของโรงเรียน กลับจากซุ่มพระจำวัน หรือแข่งขันในสนามจริงคราวใดก็ตาม บนหลังตู้แต่งตัวจะมีของกินอร่อย ๆ และน้ำแข็งใส่น้ำหวานวางไว้ให้

แรก ๆ ข้าพเจ้าไม่นึกถึงเรื่อง "หยั่งว่า" คิดว่าเป็นความใจดีของเพื่อน ๆ ในห้องก็ตะโกนว่า

"เฮ้ ! ใครเอาขนมปังกับน้ำแข็งมาให้กินเนี่ย ชอบใจน่า.."

แล้วก็ฉลองศรัทธาจนหมด ครั้นคิดสังเกตที่เพื่อนพูดว่า มีคนหลงใหลหุ่นของข้าพเจ้า ก็เลยกินของที่ใคร

วางไว้ให้นั้นไม่ลง คงปล่อยทิ้งไว้ จนเจ้าของเลิกให้กิน ส่วนเรื่องให้เพื่อนแอบดู ข้าพเจ้าถามเขาว่า

"ไฉน ได้ความมึน ยายบุญส่งรีเปล่า หมู่นี้เห็นหน้าเรา ทำตาหวานใสชะจนอยากอ้วก ทำท่าชมดชม้อย อายไปเอียงมา จนต้องเดินหนี หนีแล้วยังวิ่งตาม ชักกิ้วชะแล้วซี"

"ไม่ใช่ ยายมณฑานะ เราเห็นกะตาเอง มาเอาผ้านายไปซัก เมื่อวานนายเก็บผ้าที่ใช้แล้วไว้ในตู้ใส่กุญแจ มาเอาไม่ได้หน้าเสียเลย ทำท่ายังกะจะร้องไห้ รายนี้นำสงสารนะ" เพื่อนบอก

"ตายแล้ว พักอยู่คนละห้อง ไม่เคยสนิทสนมกันซักหน่อย พูดยังไม่เคยพูด มาชอบเราไฉน" ข้าพเจ้าบ่น พร้อมกับรู้สึกไม่สบายใจ

"ก็บอกแล้วไง หุ่่นักกีฬาของนายเตะตาคน แกรมเรียนเก่งอีกต่างหาก อย่างนี้จะไม่ให้เค้าหลงยังงี้ได้ นาย จะทำยังไง รายนี้น่าคนเรียบร้อยนะ ถ้าขึ้นนายอะอะมะเทิง เดี่ยวแม่อายใคร ๆ ขึ้นมาเกิดผูกคอตายละก็ นายบาบหนักเลย" เพื่อนพูดเตือนสติข้าพเจ้า เพราะเคยมีเหตุการณ์ชนิดที่กล่าวนี้เกิดขึ้นมาแล้ว รักเขา เขาไม่รักตอบเลยกินยาตายประท้วง

ข้าพเจ้าเงิบเสียง ครุ่นคิดอยู่ครู่ใหญ่ จึงขอร้องเพื่อนว่า

"พร นายช่วยเราหน่อยเถอะ ช่วยไปบอกเค้าทีนะ ว่าอย่ารักเราเลย เราไม่ชอบผู้หญิงด้วยกันหรอก เพราะเรามีคนรักที่เป็นผู้ชายอยู่แล้ว เราชักคนอื่นอีกไม่ได้"

"ฮ้า...อา...ราย นะ นายให้เราโกหกเค้ายังงั้นได้ยังงาย" เพื่อนส่งเสียงโวยวาย

"ไม่ใช่โกหกนะ นี่เราพูดเรื่องจริง" ข้าพเจ้ายืนยัน

"เป็นไปได้ เราไม่เชื่อ" เพื่อนเถียง

"โอ้ เรื่องจริง เค้าไม่เชื่อ ดูรูปถ่ายนี่ชะ มีลายเซ็นด้วย ดูซิคนให้เค้าเขียนว่ายังง"

ข้าพเจ้าพูดพร้อมทั้งหยิบรูปถ่ายของชายคนรักส่งให้เพื่อนที่ชื่อสมพร เขารับไปดูอย่างงุนงง อ่านข้อความ หลังภาพถ่าย แล้วมองหน้าข้าพเจ้า พร้อมบ่นพึมพำว่า

"ไม่น่าเชื่อ ดูไม่ออกเลยว่ามีแฟนแล้ว เห็นสนใจแต่เรื่องการเรียน มีแฟนได้ยังงี้ ไม่มีท่ามีทางชก นิด" เขาเงิบไปครู่หนึ่งแล้วก็พูดออกมาว่า

"เอาเถอะ เราจะพยายามเชื่อ แล้วหาโอกาสบอกให้ ฝ่ายนั้นเค้าจะได้ตัดใจ เพราะการที่อีกฝ่ายมีแฟน เป็นผู้ชายจริง ๆ เนี่ย เค้าต้องถือว่าหมดสิทธิ์"

เรื่องก็เป็นไปตาม ความคาดคะเน มณฑาปลงใจได้ก็จริงแต่ก็เสียใจมาก ร้องไห้หน้าตาบวมอยู่ ๒-๓ วัน ข้าพเจ้าไม่เป็นอันกิน ข้าพเจ้าทำเป็นไม่รู้ถึงความเสียใจของเธอ แสร้งทำเป็นเดินผ่าน หยุดทักทายพูดคุยด้วย เหมือนเพื่อนคนหนึ่ง ทำให้เธอหายเสียใจเร็วขึ้น เพราะดีใจว่าข้าพเจ้าพูดด้วย ซึ่งแต่เดิมไม่เคยพูดจากันเลย เธอ หลงรักข้าพเจ้าอยู่ฝ่ายเดียว รักชนิดไม่กล้าออกปากบอกเสียด้วย จึงไม่มีความหวังว่า ข้าพเจ้าจะพูดกับเธอเมื่อใด แต่เมื่อเธอหมดหวัง ข้าพเจ้ากลับเป็นฝ่ายพูดด้วยก่อน เธอจึงมีความสุขไปอีกแบบหนึ่ง แม้จะไม่หลงใหล เหมือนเดิม แต่เธอก็รักและเกรงใจจนดูน่าสงสารจริง ๆ

หมดรายนี้ไปแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกโล่งอก คิดว่าคงอยู่เป็นสุขเสียที แต่แล้วนักเรียนหญิงอีกคนที่ชื่อบุญส่ง ซึ่ง

แต่เดิมก็เพียงเริ่มอายุ ๗ ข้างพเจ้าขณะเดินผ่านกันนั้น แอบไปสารภาพกับเพื่อนบางคนว่า เขามีความรู้สึกรักใคร่ผูกพันใฝ่ฝันถึงข้างพเจ้าตลอดเวลา เพื่อนผู้นั้นก็กระซิบกันต่อ ๆ ไป เกิดมีการล้อกันเกรี้ยวกราวขึ้นมา จะล้อเลียนอยู่เฉพาะฝ่ายโน้นเท่านั้น ไม่มีใครกล้าล้อเลียนข้างพเจ้า

"ส่ง นี่แฟนเธอนะสอบได้ที่หนึ่งอีกแล้ว ถ้าชั้นมีแฟนอย่างของเธอละก็ ภูมิใจตายเลย"

"นี่ เธอไปดูแฟนเธอชู้บอลซี แม่น้อย่างกะจับวาง ทำทางงี้สมาร์ทกว่าใคร"

"ไปดูป้ายประกาศที่บอร์ดหน้าโรงอาหารซี รูปตรงหัวมุมบอร์ดที่เป็นภาพตำหนักริมน้ำกลางสวน ฝีมือแฟนเธอวาดเองนะ อาจารย์วาดเขียนเอามาติดไว้ สวยซึ่งเชียว"

"เมื่อที่อาจารย์ใหญ่เรียกประชุมแต่นักเรียนที่เป็นหัวหน้า ทั้งหัวหน้าห้องเรียนและหัวหน้าตึกประจำ มีแฟนเธอคนเดียว ที่เป็นทั้งสองหัวหน้า โก้เป็นบ้าเลยส่ง"

ยิ่งใคร ๆ ชมข้างพเจ้าเท่าไร บุญส่งก็ยิ่งยึดถือผูกพันรักใคร่ ข้างพเจ้าเป็นทวิคุณ ครั้นพอถูกเพื่อนบางคนยุว่า

"เฮ้อ ! เย็น ๆ ก็ไปหาเค้าซี ตอนเค้าเลิกซ้อมกีฬานะ เค้าจะได้ชื่นใจ"

บุญส่ง มาหาข้างพเจ้าจริง ๆ เธอจะมีขนมปัง ผ้าเช็ดหน้าสวย ๆ ที่ปักเองบ้างมาฝาก ข้างพเจ้ารู้สึกกะอักกะอ่วนใจขึ้นมาอีก ขอความร่วมมือจากเพื่อน คราวนี้ไม่ได้ผล สมพรชี้แจงว่า

"เฮ้ย รายนี้เราช่วยไม่ไหวหรอก แม่อ้อยังกะอะไรดี พุดไม่ฟังแน่ ๆ ใคร ๆ ก็รู้กันทั่ว เค้าหลงรักนายหัวทีมหัวดำ กลางคืนก็นอนรำพันถึง กลางวันก็ตาลอยเชียว คอยเวลาไปนั่งดูนายซ้อมบอล เราหมดปัญญาจริง ๆ นายช่วยตัวเองนะ เรื่องมีแฟนจริงแล้วอะไรนะ ยายนี้ไม่ยอมหรอก"

เป็นตามที่สมพรบอกจริง ๆ บุญส่งไม่ยอมฟังอะไรทั้งสิ้น ตกเย็นเธอก็จะมานั่งเฝ้าข้างพเจ้า ชวนพูดคุย ล้วนแต่ถ้อยคำที่อ่อนหวาน น่าพะอืดพะอม หลายวันเข้าข้างพเจ้าทนไม่ไหว ต้องใช้วิธีวิ่งหนี ให้เพื่อนคอยดูต้นทาง พอฝ่ายนั้นเดินมาหน้าตึก เพื่อนก็จะส่งเสียงเป็นสัญญาณเตือน ข้างพเจ้าจะวิ่งไปแอบตามห้องต่าง ๆ หลายครั้งเข้าเมื่อไม่พบ เหมือนบุญส่งจะรู้ทัน เธอจึงใช้วิธีนั่งคอยเงียบ ๆ บางครั้งข้างพเจ้าเข้าใจว่าเธอไปแล้ว ออกจากที่ซ่อนมาเลยพบกัน ต่อมาบุญส่งใช้วิธีคันดูตามห้องต่าง ๆ ข้างพเจ้าหมดที่ซ่อนตัว ถึงกับต้องวิ่งเข้าไปแอบอยู่ในส้วม และต้องอยู่ในนั้น บางทีถึง ๒-๓ ชั่วโมงจึงพอรอดตัว ภายหลังข้างพเจ้าเอาหนังสือ เข้าไปนั่งอ่านในส้วมด้วย ทำให้ไม่รู้สึกราวเร็วหรือช้า ทำยที่สุดบุญส่งจึงเบือนหน้ายเล็กกราไป

เพื่อนคนสวย

ที่จริงแล้ว ข้าพเจ้าเคย หลงรูป ความสวยความงามของ ผู้หญิงด้วยกัน เหมือนกัน ข้าพเจ้าจะเล่าให้ฟัง วันหนึ่ง เพื่อนที่ชื่อสมพรมาบอกข้าพเจ้าว่า

"หวิน วันนี้เราจะไปที่ตึกโน้นหน่อยนะ ไปด้วยกันมัย คำมีการซ้อมละครกัน ดาวประจำรุ่นเราเป็นนางเอกนะ เวลาเห็นกัน เราจ้องดูไม่ค่อยถนัด วันนี้จะถือโอกาส ทำเป็นไปดูละคร จะได้มองนางเอกได้เต็มตา ไม่ต้องกลัวใครว่าโง่งง นายไม่ยอมคุมมั่งเธอ"

"เออ ไปก็ได้ วันก่อนเราเดินผ่านพบเค้กลางทาง ไม่กล้าจ้องเค้เต็มตาอย่างว่าแหละ วันนี้เราถือโอกาสไปดูเลยนะ ดีเหมือนกัน ผู้หญิงอะไรสวยจริงเชียว"

ข้าพเจ้าตอบเพื่อน พร้อมกับนึกถึงตัวแสดงที่เป็นนางเอกชื่อ "คำนึ่ง" เป็นนักเรียนหญิงที่สวยที่สุด ไม่ใช่เฉพาะในรุ่น แต่สวยที่สุดในโรงเรียน เธอเดินทางไปทางไหน จะมีแต่นักเรียนรุ่นพี่รุ่นน้องจ้องดู จนบางครั้งข้าพเจ้าเห็นเธออาย ต้องเดินก้มหน้ามีกิริยาเก๋เขิน อาการดังกล่าว ยิ่งเพิ่มคะแนนนัยมว่า เป็นคนน่ารัก ถ่อมตัว

ข้าพเจ้ามองหน้าคำนึ่งครั้งใด ก็มองไม่ได้นาน เกรงจะเสียมารยาท และก็เสียเหลี่ยมตัวเองด้วย แต่ก็ยอมรับว่า คำนึ่งเป็นคนสวยมากจริง ๆ สวยเหมือนตุ๊กตาปั้น ชนิดที่ช่างฝีมือปั้นจนสวยที่สุด หน้าตาของเธอหวานไปหมดทั้งใบหน้า

ละครที่เธอแสดงในครั้งนั้น ชื่อเรื่อง "ศกุนตลา" เธอแสดงเป็นนางเอกของเรื่อง ถ้อยคำในบทละครตอนชมโฉมของนางเอกว่า

"ดูผิวสีนวลละอองอ่อน มะลิซ้อนดูดำไปหมดสิ้น

งามเนตรดั่งเนตรมฤคิน นางนี้เป็นปิ่นโลกา"

ช่างเป็นคำประพันธ์ที่เหมาะสมกับความงามของคำนึ่งจริง ๆ การดูละครที่เธอกำลังซ้อมอยู่ ทำให้ข้าพเจ้าเห็นคนงามเต็มตา เป็นการเห็นผู้หญิงที่งามที่สุด ที่ตนเองเกิดมาแล้วได้เห็นเป็นครั้งแรก ทุกสิ่งไม่ว่าจะเป็นรูปหน้า ผิวพรรณ ตา คิ้ว จมูก ปาก คอ คาง รูปร่าง แขนขา นิ้วมือ นิ้วเท้า เนื้อคนธรรมดาอย่างเรา ๆ กระนั้นยังมีบางคนบ่นเล็กน้อยว่า อะไร ๆ ก็ไม่มีที่ติเลย แต่ทว่าไปนิดหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้ากลับเห็นว่า ร่างที่ดูอวบของเธอกลับทำให้อ้อมเอิบมีน้ำมีนวลยิ่งขึ้น

ในวันซ้อมละคร คำนึ่งไม่ได้แต่งตัวเป็นพิเศษอะไรเลย ใบหน้าของเธอทาแป้งนวลธรรมดา ผิวเนื้อตรงส่วนอื่นที่โพล่พันเสื้อผ้า ก็ไม่ได้ทาแป้งแต่งสีใด ๆ ทั้งสิ้น ยิ่งดูงามจับตาจับใจ พอถึงวันจริง เธอได้รับการตกแต่งด้วยสีล้นต่าง ๆ ใส่เสื้อผ้าที่สวยงาม เป็นประกายระยิบระยับ ใส่เครื่องประดับทั้งที่คอที่แขนที่ขา จึงสวยงามเกินคำพรรณนา พวกเราเป็นนักเรียนหญิงด้วยกัน ยังพากันหลงใหลทั้งโรงเรียน การแสดงบางรอบมีนักเรียนชายโรงเรียนอื่นมาชม ก็ยิ่งได้ยินเสียงออกปากพูดกันว่า นางเอกสวยเหลือเกิน ข้าพเจ้าคิดว่า พวกเขา คงไม่ชมแค่ปาก คงเอาไปนั่งคิดนอนคิด ฟันถึงไปนานทีเดียว นี่ข้าพเจ้าคิดเปรียบเอา จากความรู้สึกของตนเอง ซึ่งก็มีอาการอย่างเดียวกัน และอาจจะซบซึ้งจริงใจกว่า เพราะครั้งใดที่ข้าพเจ้าถือโอกาส เข้าไปช่วยคำนึ่งแต่งตัว เธอจะพูดคุยกับข้าพเจ้า ด้วยกิริยาท่าทางสนิทสนมคุ้นเคย ทำให้ข้าพเจ้าสุขใจไปหลาย ๆ วัน

จำนวนคนที่มีความรู้สึกและอาการอย่างข้าพเจ้า ไม่ใช่มีอยู่เพียงคนสองคน ต้องเรียกว่ามีเป็นฝูง คือนับ

เป็นสิบ และเราก็มักจะไปออกนอกลูกหลังเวทีการแสดง เพื่อคอยชื่นชมนางเอกของเราเสมอ คำนึงจะยิ้มแย้มให้พวกเราทุกคน ดูไปแล้วเหมือนเธอไม่ให้ความสนใจใครเป็นพิเศษ เธอทักทายพูดคุยเสมอ ๆ กัน ทำให้เป็นผลดีไปอย่างหนึ่งคือ พวกฝูงคนที่หลงรูปเธอเหล่านี้ ไม่มีใครหึงหวงกัน โดยปกติข้าพเจ้าเป็นคนหึงหวงตนเองยิ่งนัก มีมานะความถือตัวหลาย ๆ ประการ ไม่ชอบเห็นใครดีเด่นหรือดั่งกว่าตน ตั้งแต่เรียนหนังสือเก่ง ทำให้กลายเป็นคนขี้อิจฉาไปโดยปริยาย

แต่สำหรับ "นางเอก" ของโรงเรียนเราคนนี้ ข้าพเจ้ายอมแพ้ความสวยงามของเธอ ซึ่งข้าพเจ้าชื่นชมหลงไหลตามคนอื่นไปด้วย วันใดที่เธอพูดด้วยก็ปลาบปลื้มใจไปทั้งวัน และคงไม่ชมมองอย่างลำเอียง ข้าพเจ้ารู้สึกทุกครั้งที่ข้าพเจ้าไปดูเธอ เธอจะพูดคุยด้วยพิเศษกว่าใคร เวลานั้นข้าพเจ้าไม่รู้จักคำสอนของพระบรมศาสดาของเราเกี่ยวกับเรื่องร่างกายคนเราเลย ถ้ารู้ถึงคำสอนของพระองค์ คงจะห้ามใจตนเองได้บ้าง คำสอนนั้นมีว่า

"กายประกอบด้วยกระดูกและเอ็น ฉาบด้วยหนังและเนื้อ ปกปิดด้วยผิว เต็มด้วยไส้ อาหาร มีก้อนดับมูตร หัวใจ ปอด ม้าม ไต น้ำมูก น้ำลาย เหงื่อ มันข้น เลือด ไขข้อ ดี เปลมัน อันปุกุชนผู้เป็นพาล (คนโง่) ย่อมไม่เห็นตามความเป็นจริง

อนึ่ง ของอันไม่สะอาดย่อมไหลออกจากช่องทั้งเก้าของกายนี้ทุกเมื่อ คือขี้ตาจากตา ขี้หูจากหู และน้ำมูกจากจมูก บางคราวย่อมสัรอกออกจากปาก ดีและเสลดย่อมสัรอกออก เหงื่อและหนองฝีซึมออกจากกาย

อนึ่ง อวัยวะเบื้องสูงของกายนี้เป็นโพรง เต็มด้วยมันสมอง คนพาลถูกอวิชาท้อแล้ว ย่อมสำคัญกายนั้น โดยความเป็นของสวยงาม"

ยังมีถ้อยคำขยายความต่อมีเนื้อความว่า

"กายนั้นเมื่อตายลง ก็ถูกนำไปทิ้งไว้ในป่าช้า มีตัวขึ้นฟองสีเขียว พวกญาติพี่น้องต่างไม่มีใครห่วงใย สัตว์ต่าง ๆ มีหมู่นอน แร้ง กา สุนัขบ้าน สุนัขจิ้งจอก สุนัขป่า และสัตว์อื่นพากันมากัดกิน"

พระบรมศาสดาตรัสสอนเหล่าพระภิกษุสงฆ์ต่อไปว่า ขอให้พระภิกษุทั้งหลายฟังคำสอนของพระองค์แล้ว กำหนดรู้จักกายนี้ตามความเป็นจริง ให้เห็นชัดแจ้งที่เดียวว่า ร่างกายที่มีชีวิตอยู่ก็เหมือนร่างที่ตายแล้ว ร่างที่ตายแล้วก็เหมือนกับร่างที่ยังมีชีวิต ไม่มีอะไรต่างกันให้หมดความพอใจในร่างกายเสีย ไม่ว่าร่างของตนเองหรือของคนอื่นไม่ว่าร่างภายนอกหรือภายใน ไม่มีความยินดีพอใจ มุ่งปฏิบัติให้เข้าถึงพระนิพพาน พ้นจากการตายให้คิดอยู่เสมอ ในกายเต็มไปด้วยซากศพต่าง ๆ กายต้องถ่ายของสกปรกมีน้ำมูกน้ำลายและอื่น ๆ ให้ไหลออกมาทางทวารทั้งเก้า เหลือโคลให้ไหลออกทางชุมชน คนที่ไม่เห็นความจริงในเรื่องนี้ จะยึดถือความสำคัญของร่างกาย ยกย่องตนเองดูหมิ่นผู้อื่นดังนี้ เป็นต้น

(นำมาจากวิชยสูตรที่ ๑๑ พระสุตตันตปิฎก ขุททกนิกาย สุตตนิบาต พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับหลวง เล่ม ๒๔ หน้า ๓๓๑)

นี่เป็นเพราะเราพากันติดในสิ่งที่เราสมมติขึ้นมา ทำให้ลืมความจริง เรารู้จักกลิ่นเหม็นและความสกปรกของร่างกายเราดีทุกคน เคยแคะขี้ฟันดม เคยได้กลิ่นน้ำมูก เหม็นกลิ่นเหงื่อโคล โดยเฉพาที่รักแระ อัจจาระ บัสสาวะ ตลอดจนสิ่งโสโครกอื่น ๆ ที่ไหลออกมาทางเดียวกัน เราก็รู้ยู่ยังไม่สะอาด แต่พอเราสมมติกันว่าเอาสิ่งโน้นสิ่งนี้มาดับ เช่น ใช้น้ำสัฟฟิน ยาขับปาก ยาอมดับกลิ่นปาก ใช้น้ำสบู่ฟอกกายให้หายเหม็น ใช้น้ำมันใส่ผมหรือสเปรย์ฉีดดับกลิ่นรังแค ใช้น้ำยาดับกลิ่นตัว บางทีก็ใช้น้ำหอมชนิดต่าง ๆ ฯลฯ ของพวกนี้ ทั้งที่รู้ว่าใช้ระงับ

ได้เพียงชั่วคราว ไม่ทำให้หายขาด เพราะของจริง ๆ นั้นต้องสกรปรกอยู่เสมอ แต่พอเราใช้ของชั่วคราวมาปกปิด เราก็มักลืมของจริง กลับไปหลงเชื่อของปลอม เช่น ทาแป้งที่โบหน้าให้มีสีชมพู ทาลิปสติกที่ริมฝีปาก พอแต่งสีเสร็จแล้ว เรากลับยึดเอาว่าสีนั้น ๆ เป็นสีของอวัยวะส่วนนั้นไปเสีย เลยยึดเป็นสวยไม่สวยตามสี นี่เรียกว่าเห็นเท็จเป็นจริง

ในเวลาที่เราให้ฟังเมื่อเกือบ ๔๐ ปีนั้น ข้าพเจ้าตกอยู่ในลักษณะเห็นเท็จว่าเป็นจริงดังกล่าวเต็มที่ ไม่เคยได้ยินได้ฟังคำสอนของพระบรมศาสดาตั้งแต่เช้าวันนี้เลย จึงพลอยหลงใหลในความงามของเพื่อน แต่มาคิดดูตอนนี้ ข้าพเจ้าคงจะพอมิบุญเก่าอยู่บ้าง จึงมีเหตุการณ์เรื่องหนึ่งเกิดขึ้นพอให้ตั้งสติได้ทัน เมื่อมีสติมากขึ้น ปัญญาก็ตามมา ปัญญาทำให้รู้จักคิดในทางที่ถูก คือทำให้รู้ตามความเป็นจริงไม่ใช่รู้ตามเท็จ ข้าพเจ้าถอนจิตใจเล็กรักเล็กลหลงใหล ในนางเอกละครของโรงเรียนลงได้สิ้นเชิง คงรักและปรารถนาดีเหมือนที่รู้สึกต่อเพื่อนคนอื่น ๆ ทั่วไป ไม่มีอะไรพิเศษ

เรื่องเกิดขึ้นในคืนวันหนึ่ง ก่อนเวลาละครจะเริ่มเล่น ขณะนั้นเป็นเวลาประมาณสองทุ่มเศษ เป็นฤดูหนาว อากาศหนาวจัด บังเอิญวันนั้นดินฟ้าอากาศวิปริต มีฝนตกลงมาตั้งแต่เช้าเกือบตลอดวัน น้ำท่วมนองสูงจนถึงหัวเข่า และก็เอ่ออยู่อย่างนั้นทั้งวัน ไหลลงคลองไม่ได้ เพราะเป็นเวลา น้ำทะเลหนุน น้ำจึงเต็มฝั่ง ดึกที่เราพักนอน อยู่ห่างจากหอประชุมซึ่งเป็นโรงละครเกือบ ๗๐๐ เมตร เดือนมีดสนิท ไฟฟ้าตามทางเดินจากหอประชุมไปตึกนอนเสีย ตามทางจึงมีดินากลัว นักเรียนทุกคนออกจากตึกนอนมาที่โรงละครกันหมด มีนักเรียนโรงเรียนอื่น ๆ มาชมด้วย ๒-๓ แห่ง ข้าพเจ้ากับเพื่อนกลุ่มที่หลงใหลนางเอกละคร คงไปอออยู่หลังเวทีอีกเช่นเคย

เหลือเวลาอีกไม่ถึง ๒๐ นาที จะเป็นเวลาละครลงโรงคือลงมือเล่น เสียงนางเอกของเราร้องอุทานด้วยความตกใจว่า

"ตายจริง ! ทำยังไงดีละ ชั้นลืมเครื่องประดับทั้งหมดไว้ในตู้เสื้อผ้าที่ตึกนอน"

สีหน้าของเธอซีดเผือด การแสดงละครโดยไม่มีเครื่องประดับเลย ทั้งที่คอที่แขนที่ขานั้น ท่านก็คงนึกภาพออก นางเอกจะสวยเต็มที่ไม่ได้เลยเป็นอันขาด ในเวลานั้นพวกเราไม่มีเวลาพอที่จะวิ่งตามหาภารโรงคนไหนมาช่วยเสียแล้ว

คำนี้กมองกวาดตามาทางพวกเราทุกคน แต่ละคนก็หน้าเสียตามเธอไปด้วย เสียงของเธอขณะพูดอ่อนวอนขึ้นสิ้นสะท้าน

"มีใครช่วยชั้นได้มั่ง กรุณาแจหองกับกรุณาแจอยู่ที่นี่ ใครวิ่งกลับไปเอาให้หน่อยเถอะ"

เงียบกริบ ไม่มีใครรับคำหรือขึ้นอาสา หลายคนถอยหลังเสียงหลบตัวจากไป เสียงใครคนหนึ่งพูดพึมพำขึ้นว่า

"ไกลจะตายใครจะกล้าไป น้ำท่วมเลยเข่า มีดก็มีด ไฟฉายก็ไม่มี ไปไม่ได้ กลัวผี"

สีหน้าของนางเอกเหมือนจะกำลังจะเตรียมร้องไห้ นี่เป็นบทโศกในชีวิตจริงเสียแล้ว ไม่ใช่ชีวิตในละคร เธอจะวิ่งกลับไปเอาเองก็ไม่ได้เด็ดขาด เพราะชุดที่แต่งตัวยาวคลุมเท้า จะถอดออกก็ไม่ได้ เพราะใช้เข็มร้อยด้ายเย็บติดไว้หลายแห่ง ไม่ใช่รูตชิบอย่างสมัยปัจจุบัน และผิวเนื้อที่ทาแป้งไว้จนทั่ว จะไปวิ่งลุยน้ำได้อย่างไรกัน กลับมาแต่งตัวใหม่อย่างไร ๆ ก็ไม่ทัน

"ไม่มีใครจริง ๆ ริเนี่ย ไม่มีใครเห็นใจชั้นสักคนจริง ๆ"

เสียงเธคร่ำครวญ พร้อมกับหันจ้องสายตาดูที่แม่น้ำตาเอ๋อเต็มเบ้า เตรียมร้งให้แน่นอน มาที่ข้าพเจ้าเหมือนตัดพ้อต่อว่า

"พวกเธอมาดูชั้นทุกวัน เอาอกเอาใจชมเชยยกย่อง ทำให้หลงดีใจว่าพวกเธอรักชั้น แต่เมื่อถึงคราวคับขัน ไม่มีใครยอมช่วยเหลือเลยยังงี้ เรียกว่าไม่ได้รับรักจริงนะซี"

เห็นเธอหมดที่พึ่งดังนั้น ข้าพเจ้าจึงตั้งใจแสดงตัวเป็นคนเก่งยื่นมือออกไปพูดว่า

"เฮ้! เอาบุญแจมานี้ ชั้นจะไปเอามาให้ละ คอยเดียว"

คนสวยยิ้มให้ทั้งน้ำตา ข้าพเจ้าถอยออกมาหันไปทางเพื่อน ๆ พูดว่า

"ใครไปเป็นเพื่อนกะเราหน่อยซี" ทุกคนเดินหนีห่างไปพร้อมกับสั่นหน้า

ขณะที่เล่าให้ท่านฟังอยู่นี้ ข้าพเจ้านึกบรรยากาศคืนนั้นออก เหมือนกำลังเกิดอยู่เฉพาะหน้า ทางเดินมืดสนิท เงียบและวังเวง มีน้ำท่วมเป็นระยะ ๆ แต่แรกไม่ลึกมาก เมื่อใกล้ตึกนอนเข้าไปจึงลึกเข้าทุกที ๆ ตึกนอนตั้งอยู่ตะคุ่ม ๆ เป็นระยะห่าง ๆ กันทั้ง ๗ ตึก มีตึกสนิทและเงียบ เพราะนักเรียนทุกคนออกจากตึกไปในงานกันจนหมดตั้งแต่ก่อนค่ำ เสียงแมลงตอนกลางคืนร้องระงมครวญคราง สลับกับเสียงอ้ออ่างดังก้องอ้ออ้อ เดินบ้างวิ่งบ้างลำพังคนเดียว ในความมืดและเงียบอย่างนั้น ใจคอเต้นระทึกตุมตาม ไหนจะกลัวงูพิษซึ่งมีอยู่ชุกชุมจะว่าน่ารำคาญ ไหนจะกลัวผีดู ซึ่งมีประวัติเคยหลอกผู้คนไว้หลายครั้ง เพราะเป็นวังโบราณ ใจคอจึงไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

ที่คับขันที่สุดคือ อีกประมาณ ๒๐๐ เมตรจะถึงตึกนอนของเพื่อนคนสวย น้ำท่วมทางเดินเข้าตึกสูงเกือบถึงเอว ข้าพเจ้าถลกรกระโปรงขึ้นไปพันไว้รอบเอว แล้วลุยน้ำ ความกลัวทำให้ใจเต้นแรง ไม่รู้สึกหนาวทั้งที่อากาศหนาวมาก น้ำก็เย็นเฉียบ ในความมืดมีเศษไม้ใบหญ้าลอยน้ำมาปะทะขาอยู่บ่อย ๆ ทำให้หวาดระแวงเรื่องสัตว์ร้ายจะกัดตอย ทันใดขณะที่ข้าพเจ้าใช้ท่อนขาออกแรงลุยน้ำอยู่นั้น มีเสียงดังซู่ซ่าตามมาข้างหลัง รวกับมีใครสักคนหนึ่งลุยตามมาด้วย ข้าพเจ้าหันขวบกลับหลังไปดู ว่างเปล่า! ไม่มีสิ่งใดในความมืดสลัวที่พอมองไปได้ไกลพอสมควร (เพราะวิ่งมาหลายนาที่สายตาสักชินต่อความมืด) เมื่อหันหลังไปดูเสียงลุยน้ำตามก็หายไป ครั้นพอลุยต่อก็มีเสียงลุยตามอีก ข้าพเจ้าจึงลองหยุดลุยแต่ไม่หันหน้าไปมอง ก็ยังคงได้ยินเสียงลุยน้ำ

เวลานั้นในใจคิดทันทีว่า "ผีหลอก" รู้สึกหนาวเยเยก ใจสั่นสะท้าน พลอยให้ตัวสั่นได้ทั้งตัว แข็งขาพากันแข็ง เดินต่อไปไม่ออก อยากจะหวีดร้องแล้ววิ่งหนี แต่ก็ส่งเสียงไม่ออก ซากก็ก้าวต่อไปไม่ได้ ยืนแช่น้ำนิ่งอยู่ครู่ใหญ่

ความสลดใจก็เกิดขึ้น นึกถึงเวชตนเอง พูดคำหนีอยู่ในใจว่า

"โอ๊ย! คนโง่เง่า หลงรักเขาจนยอมเป็นทาส ดูซี คนเป็นฝูงไม่มีใครเขายอมลำบากเหมือนเราเลย ยอมเสี่ยงต่องูกัด ยอมเสี่ยงต่อผีหลอก เพียงเพื่อจะเอาใจคนที่ตัวชอบเท่านั้น นี่ถ้าต้องมาเป็นอะไรตอนนี้ ถูกงูกัดตาย หรือผีหลอกจนเป็นบ้า มันคุ้มกันแล้วหรือ พ่อแม่เลี้ยงมาแทบตาย เคยเสียสละให้ท่านสักแคไหนกัน ต้องมาตายเพราะความสวยบ้า ๆ นี้"

เมื่อนึกสมเพชตนเองดังนี้ ความหลงใหลรักในร่างอันงดงามของเพื่อน ก็มลายหายสิ้นจากใจ ไม่มีเหลือฝืนควบคุมสติของตนเองตั้งใจขึ้นมาใหม่ว่า

"ในการเสียสละมาเอาเครื่องประดับให้เพื่อนในครั้งนี้ ขอให้ถือว่า ข้าพเจ้าช่วยเหลืองานของโรงเรียน เพราะโรงเรียนจัดแสดงละคร เพื่อเก็บค่าเข้าชมจากผู้ดู นำรายได้นั้นบำรุงกิจการต่าง ๆ ของโรงเรียน วันนี้ถ้าไม่มีเครื่องประดับ นางเอกของเรื่องคงออกแสดงไม่ได้แน่นอน ข้าพเจ้าช่วยเพื่อนครั้งนี้ ขอให้เป็นการช่วยงานโรงเรียน คงจะพอเป็นความดีบ้างกระมัง ให้ความดีนี้ปกป้อง ไม่ให้เกิดความกลัวแม่แต่ภูตผีปีศาจ"

ข้าพเจ้านึกได้อย่างนี้ขึ้นมาเอง โดยไม่รู้ว่านั้นคือการทำบุญทางใจ เป็นกุศลจิต ถือเอาการช่วยงานเพื่อนเป็นการช่วยงานโรงเรียนเป็น ไวยยาววัจจมัยกุศล เมื่อเกิดบุญขึ้นแล้ว ก็นึกเรียกเอามาช่วยตนเอง ยามคับขันบุญก็เข้าเป็นเพื่อนช่วยคุ้มครองได้ทัน ข้าพเจ้าเกิดมีพลังใจเข้มแข็งขึ้นทันที ไม่กลัวไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นอะไร

พอคิดไม่กลัวเท่านั้น แข็งขาก็ยอมทำงาน ออกเดินลุยน้ำต่อจนถึงบันไดตึก ขณะที่กำลังยืนสลับแข้งขาให้น้ำหล่นอยู่ สิ่งหนึ่งก็เดินผ่านเฉียดข้าพเจ้าไป มันเป็นสุนัขสีดำสนิท ดวงตากลุโหลงสีแดง ข้าพเจ้ารู้ว่าไม่ใช่สุนัขจริง ต้องเป็นสุนัขผีแน่ ๆ เพราะตัวของมันโตมาก ความสูงเกือบเท่าเอาข้าพเจ้า ทั้ง ๆ ที่เป็นสุนัขพันธุ์ไทยขนเกรียน ถ้าเป็นสุนัขพันธุ์ฝรั่งตัวโต เท่าที่เห็นจะเป็นเรื่องธรรมดา ในโรงเรียนแห่งนั้น ไม่มีครูอาจารย์คนไหนเลี้ยงสุนัขตัวโตเท่านี้ พอมันเดินเลี้ยวมุมตึก ข้าพเจ้าก็ได้สติวิ่งตามไปดูทันที มุมตึกกับที่ข้าพเจ้ายืนอยู่ห่างกันเพียง ๓-๔ ก้าว เมื่อมันเลี้ยวไปแล้ว มีทางเดินรอบตึกอีกยาวเป็นร้อยเมตร อย่างไรก็ตามก็ต้องพอมองเห็นมันเดินต่อ ข้าพเจ้ากลับเห็นแต่ความว่างเปล่า ไม่มีเสียงเดิน วิ่ง หรือลุยน้ำแต่อย่างใดทั้งสิ้น มีแต่ความมืดและเงียบสนิทจริง ๆ

ในใจร้องลั่นขึ้นทันทีอีกว่า "ผีหลอก ผีหลอก โอ๊ย ผีหลอก!"

พอนึกได้ว่า ถูกผีหลอกอีกเท่านั้นเอง มีความรู้สึกตัวเย็นวาว ขาไปหมดทั้งตัวอีก ยืนนิ่งเหมือนแพ่งหินอยู่ตรงนั้น ดูเหมือนชนตามตัวจะลุกตั้งได้เองโดยอัตโนมัติ รวมทั้งเส้นผมก็ตั้งไปหมดทั้งศีรษะ

เวลานั้นข้าพเจ้าไม่มีที่พึ่งจริง ๆ คาตากันผีใด ๆ ก็ไม่เคยท้องบ่นไว้ พระห้อยคอก็ไม่มี คงเก็บไว้ที่ตู้เสื้อผ้าของตนเอง ข้าพเจ้านึกบทสวดมนต์ได้บทเดียวคือ นะโมตัสสะ ฯลฯ และก็ไม่ว่าจะรู้ความหมายของถ้อยคำเหล่านี้เลยแม้แต่นิดเดียวว่า แปลว่าอะไร หมดหนทางเข้าก็ต้องงัดขึ้นมาท่อง ช่างเจ้ากรรมเจ้าเวรเสียจริง ท่องออกเสียงไม่ได้ ปากเกิดหนักอ้าไม่ขึ้น จึงท่องในใจ ขึ้นต้นว่า นะโมตัสสะ วรรคต่อไปก็นึกอะไรไม่ออก กลัวจนลืมหหมด

ความรู้สึกบอกตนเองว่า ต้องท่องให้ได้ มิฉะนั้นตายแน่เดี๋ยวผีมันกลับมาหลอกอีก การคิดจะจำบทสวดมนต์ให้ได้ ทำให้มีสติขึ้นลืมหเรื่องผีไปชั่วขณะ ตั้งนะโมใหม่ครั้งแล้วครั้งเล่า นะโมตัสสะอยู่หลายครั้งเต็มที จึงจะหลุดไปถึง ภาคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ คิดเสียเหน้อย พอความจำทะลุปรุโปร่งได้ ข้าพเจ้าก็นึกท่องเสียถึยทีเดียว ท่องไม่ยอมเลิก ครูใหญ่ร่างกายจึงค่อยขยับเขยื้อนได้ นี่ถ้าข้าพเจ้าทราบค่าแปลคาถาบทนี้ว่า

"ข้าพเจ้าขออนอบน้อมพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง.."
คงจะอบอุ่นใจยิ่งขึ้นเป็นทวีคูณว่า ตนเองได้ระลึกถึงพระพุทธองค์มาเป็นที่พึ่ง

พอร่างกายขยับได้ สติก็คืนมาเป็นปกติ จึงเริ่มสั่งสอนตนเองต่อไป

"ความกลัวผีนีเกิดจากอะไร" สติถาม

"เกิดจากการได้เห็นรูปที่น่ากลัว" ใจตอบ

"รูปหมานี้น่ากลัวแค่ไหน มันเท่าเจ้าหรือ มันกัดเจ้าหรือ" ถามต่อ

"เปล่า มันแค่เดินผ่านเท่านั้นเอง ไม่ได้ทำอันตรายอะไรเลยตอนนี้ก็ไม่เห็นแล้ว" ตอบ

"ตอนเห็นนั่น รู้สึกกลัว ตอนนี่เลิกเห็นแล้ว ก็ต้องเลิกกลัวซี" สติให้คำสอนที่เป็นปัญญา

"ถูกแล้ว น่าจะเป็นอย่างนั้น ตอนนี่เลิกเห็นแล้ว ควรต้องเลิกกลัว แต่ถ้าเค้ามามีให้เห็นอีก จะกลัวต่ออีกได้มั๊ย" ใจถามต่อ แสดงความคิดโง่ ๆ ออกมา สติต้องดุออกมาว่า

"ความกลัวมันสนุกดีหรือ ใจก็เต้นถี่ยับแทบจะหยุด แทบจะขาดใจ ตัวก็แข็งทื่อ ปากก็อ้าไม่ออก เหมือนจะตายอยู่ตรงนี้ เอาหรือชอบหรืออย่างนั้นะ"

"โอ๊ยไม่ชอบเลย ไม่ชอบอาการอย่างนี้เลย"

"เมื่อไม่ชอบก็ไม่ต้องทำเป็นกลัวอีก รั้มั๊ย" เสียงสติคุกคามใจเป็นการใหญ่

"จ๊ะ จ๊ะ จะมาให้เห็นอีกก็ไม่มา ต่อไปนี้ไม่กลัวแล้วจ๊ะ" ใจที่เริ่มมีปัญญาให้คำตอบ

พอหายกลัว ใจก็คิดถึงผีในแง่ดีขึ้นมาได้

"โอ...ผีเห็นชั้นมาคนเดียววรีเง เลยสงสาร อุตส่าห์ลุลยน้ำตามมาเป็นเพื่อน เอาละ...ขอบใจนะ..ชากล้วยไม่ต้องลุลยน้ำตามไปส่งอีกล่ะพอแล้วจ๊ะ"

คิดได้ โดยไม่มีความรู้มาก่อนว่า การมองอะไร ๆ ในทางดีนั้นทำให้จิตใจมีพลังพิเศษเกิดขึ้น ความจริงในเวลานั้น ข้าพเจ้าไม่รู้จ้กว่า สติ กับ จิตหรือใจ ไต่ต่อกันอยู่ รู้แต่เพียงว่า เหมือนมีคนสองคนไต่เถียงกันอยู่ภายในตัวเอง.....

สั่งสอนตนเองด้วยถ้อยคำต่าง ๆ อยู่ยาวนานเป็นครูใหญ่ ช่มความกลัวได้แล้วจึงเดินขึ้นบันไดตึก เปิดไฟฟ้าให้สว่างขึ้น ไชกฤษณ์แจ่มทองกุญแจตู้ หยิบของที่ต้องการออกมา

เวลาจะกลับข้าพเจ้ายืนซึ่งใจอยู่อีกครู

"เอ เราจะเปิดไฟทิ้งไว้ หรือจะปิดดีนะ ถ้าเปิด ก็จะมีคนกระเบียด คนยามมาเห็นเข้าจะนำไปฟ้องอาจารย์ผู้ปกครอง เดี่ยวสอบสวนกันขึ้นมาก็เป็นเรื่องยุ่งอีก ควรต้องปิด แต่ถ้าปิดก็ต้องเดินลุลยน้ำกลับมิด ๆ อย่างเมื่อกี้"

ท้ายที่สุดข้าพเจ้าตัดสินใจปิดไฟ เดินกลับมิด ๆ แรก ๆ ความกลัวสุนัขผิวงเข้ามาจับใจอีก แต่เมื่อคิดว่าเขาไม่ได้ทำอะไร นอกจากลุลยน้ำเป็นเพื่อน ไม่เห็นน่ากลัว ก็หัดใจได้ กลับมาถึงโรงละคร จวนถึงฉากที่นางเอกจะต้องออกปรากฏตัวเต็มที่ ทุกคนยืนรอข้าพเจ้าอย่างกระวนกระวาย เมื่อข้าพเจ้ายืนให้ ได้ยินเสียงของคุณระลำระลักและรอยยิ้มแสดงความดีใจเต็มที่

แต่ใจของข้าพเจ้าเวลานั้นเฉยช่าย ไม่ชื่นใจต่อรอยยิ้มและเสียงขอบคุณ รวมทั้งเสียงชมเชยจากหมู่เพื่อนที่พูดว่า ข้าพเจ้าเป็นคนเก่งกล้าหาญชาญชัย ฝ่าความมืดไปได้ไม่กลัวผี ข้าพเจ้าเฝ้าสำนักแต่เรื่องสงสารตนเองเต็มหัวใจ

"ไม่น่าโง่รักคนสวยเลยเรา ไม่มีประโยชน์อะไรสักนิด นอกจากความทุกข์ ที่แม่จะเล่าให้ใครฟัง ก็คงไม่มีใครเชื่อ ถึงแม่เชื่อ เขาก็ไม่รู้ซึ่งถึงความรู้สึกหวาดกลัวสุดขีดที่เราพบจริง ๆ นั้นหรอก เล่าไปก็ไม่ได้รับความเห็น

ใจจากใคร คงจะมีแต่คนสมเพชและสมน้ำหน้าเอาเท่านั้น ยิ่งสำหรับนางเอกคนสวยด้วยแล้ว เรายิ่งปริปากบอกให้รู้ไม่ได้เป็นอันขาด เพราะเขาจะหมดความชื่นชมในความเก่งกล้าเสียสละของเรา แล้วความทุกข์สาหัสที่เราพบมาเราต้องทนเก็บไว้คนเดียวยังงั้นหรือ ต่อไปจะพบกับเรื่องทำนองนี้อีกมั๊ยเนี่ย พบแล้วไม่มีใครเห็นใจแม้แต่คนที่เราหลงใหลก็ไม่วักคุณค่า เราจะนั่งบ้ายู่เพื่อประโยชน์อะไรกัน โธเอ๊ย เลิกบ้าชะทีเถอะ...ค่านึง ต่อไปนี้ฉันขอเลิกหลงรักรูปโฉมของเธออีกแล้ว"

นับแต่วันนั้นมา ข้าพเจ้าไม่เคยไปเฝ้าดูเธออีก เห็นหน้ากันครั้งใดคงทักทายตามปกติของความเป็นเพื่อน ความรักแบบโง่ ๆ โบายบินจากใจไปอย่างไม่เหลือเชื้อ คงมีเหลืออยู่แต่ความปรารถนาดีเท่านั้น
